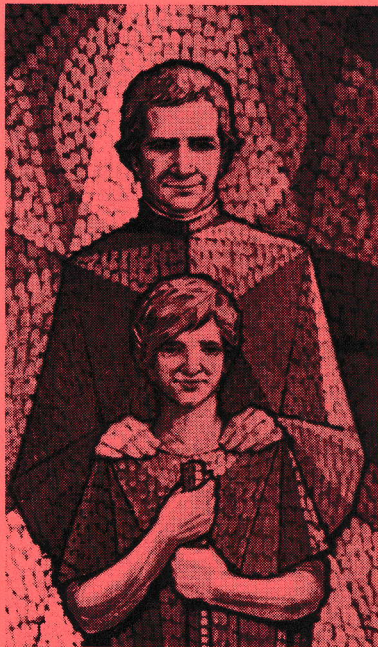

78

**SALEZIJANSKI
VESTNIK**

José Espariz:
Don Bosko,
zavetnik delavske
mladine

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Leto 51 (1978) št. 1 — 31. 1. 1978

Od leta 1904 do 1906 je izhajal z naslovom Don Bosko, od 1907 do 1914 kot Salezijanska poročila. V letih 1916—1945 se je imenoval Salezijanski vestnik, od 1969—1972 pa Zvon Marije Pomočnice. Od 1973 izhaja spet pod imenom Salezijanski vestnik.

Izdaja Salezijanski inspektorat
Ljubljana, Rakovniška 6

Odgovarja in ureja
dr. Stanislav Kahne (stk)
z uredniškim odborom.

Oprema: Ivan Kogovšek

Tisk: Tiskarna Ljudske pravice
Ljubljana

VSEBINA

Oče

- 3 Gospod, bojim se reči ,da'
- 4 Vrhovni občni zbor in novi predstojnik družbe
- 6 Kateheza pri nas v luči vezila 1978
- 8 Vzgoja za verovanje v družini
Mladinski dom na smetišču
— J. Kramar
- 9 Čas teče — A. Majcen
- 10 Jubilej Salezijanskega vestnika
- 12 Sto let misijonov HMP
- 13 Vera je rodila sadove — Mužlja
- 14 Alahov poslanec — Simon Srugi
- 16 Salezijanski sotrudnik
- 18 Iz družine molilcev za poklice
- 19 Odšli so po plačilo: Ana Maroša,
Blaž Zanjkovič, Ivanka Muršič
Ali ga poznate?

OČE

Grizemo se.

Tuleči volkovi v mrzli zimi.

Ledeno zavijanje v vrhove smrek.

Policijska zavarovanost.

Mrzle kričeče stene se tiščijo skupaj.

Kdo laja, saj ni nikjer psov.

Nekdo grozi z umorom.

Tišina.

Lena konzerva zdeha v jutranjo meglo.

Samo ogenj z neba

bi ogrel to golo pomanjkanje toplote.

Vnelo se je, prišel je ogenj.

GORI

Volkovi so zgoreli, komarji, ki zaidejo v plamene.

Zapaljeni duhovi so zbežali.

Srečal sem plamen,

domače ognjišče za tiste, ki ga niso imeli nikoli.

Grel je mrzle kričeče stene.

Z očmi me je povabil,

nasmeh se je pritegnil,

moje srce je bilo polno.

Večkrat ga vidim.

Na kolodveru se pogovarja z mladim fantom.

Pred bifejem, v trgovini.

Ko vihti kladivo, je kovačnica vedno polna.

Iskre plavajo naokoli, svetijo.

Na praznem nedeljskem pločniku.

Le tu in tam se pojavi figura in hiti

kot splašen golob.

Tam je on in lovi golobe.

V tovarni.

S slabotnim delavcem vleče težke traverze.

Množica ožganih temnih obrazov v rudniku.

Takoj ga spoznaš, drugačen je.

Vesel, prijazen, takoj razume.

če potrkaš takoj odpre in te povabi.

Vedno plapola ogenj v očeh.

Sin, če boš kdaj zbežal od očeta,

začutil boš, da si brez doma, toplega ognjišča.

Bodi iskren, vrni se,

čaka te z razprostrtimi rokami!

Prijatelj, to je OČE.

Naj bo vse še tako krempljasto,

do mladine ni zaprek.

Z Bogom zvarjen en sam načrt:

služiti mladini.

Ljubi z ljubeznijo, ki presega našo,

pomanjkljivo, brez skeleta.

Anton

»GOSPOD, BOJIM SE REČI DA«

(Quoist)

Leto za letom se mladi ljudje zbirajo, da bi poglobili svoj človeški in krščanski poklic. V ta namen so duhovne vaje in razna srečanja, na katerih razmišljajo in poskušajo spoznati svojo življenjsko pot. Najti morajo poklic, v katerem bodo srečni. Tudi letos bodo mladi iskali pot, premišljevali o svojem poklicu, zato naj se le odzovejo na dneve srečanja in duhovne poglobitve. Povabila za duhovne vaje bodo prihajala od raznih strani.

Bog me je poklical v življenje po imenu

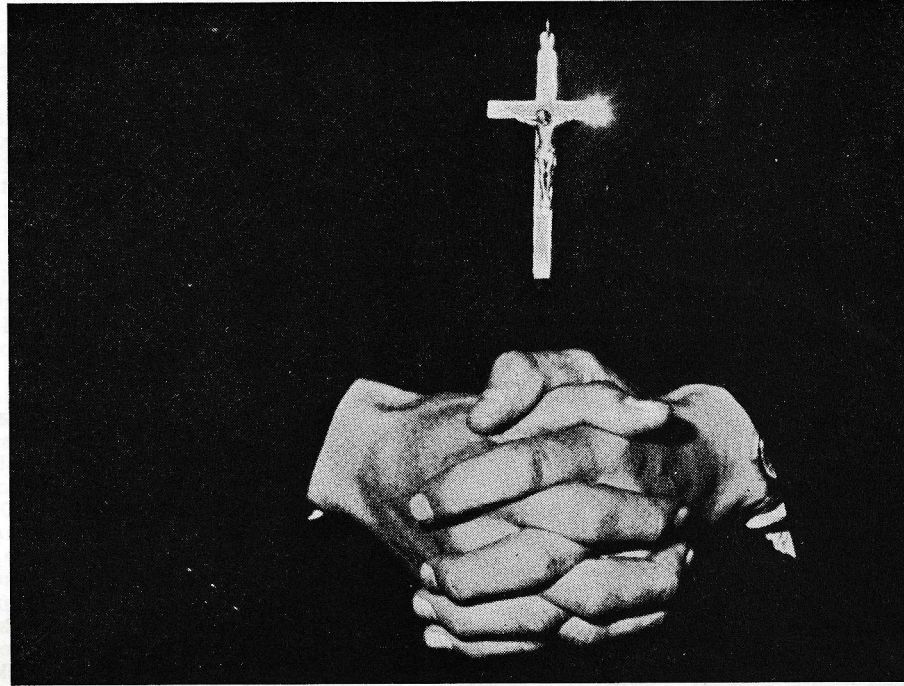
Ko govorimo o poklicu, delamo večkrat napako in mislimo nehoti samo na duhovne poklice. Pa ni tako. Vsak izmed nas ima svoj poklic. Vsako življenje je poklic. Če pa živimo, pomeni, da smo za nekaj ustvarjeni. Torej je vsak človek poklican.

Napačno bi bilo govoriti, kar radi delamo, kateri poklic je boljši. Ni »boljših« poklicev. Vsak poklic je najboljši, pod pogojem, da je zares naš in da odgovarja klicu, to pomeni temu, kar Bog hoče od nas. Ker smo poklicani v življenje, nam je naložena določena odgovornost. Izpolniti moramo neko posebno nalogo. Tako moramo razumeti starozaveznega preroka Izaija, ki pravi: »Gospod me je poklical ob rojstvu, mi dal ime že v materinem naročju« (Iz 49, 1).

Poklicani — moramo pretehtati svoja nagnjenja in izbirati

Pri vsaki odločitvi za poklic so v ospredju nagnjenja, ki človeka naravnava k določenemu poklicu. Temu pravimo, da nas veseli ta poklic. To je nujno potrebno razpoloženje. Ker je pa vsak poklic po svoje zahteven, je treba takoj razmišljati, ali imamo potrebne umske in fizične sposobnosti. Pri tem danes mladim ob dragocenih izsledkih antropoloških znanosti zelo radi pomagajo strokovnjaki, ki mladega človeka usmerjajo in mu svetujejo.

Kljub temu pa izbira poklica ni lahka. Vsak človek se odloča v različnih trenutkih življenja. Vse to se dogaja zelo zgodaj, ko še ni zadostne zrelosti, jasnovidnosti pri mladem človeku. Strah pri odločanju za poklic se pri mladih redno pojavlja. Psihologi trdijo, da je strah celo zelo značilna bo-

lezen današnjega človeka. Zato mora mladostnik pri odločanju premagovati strah in neodločenost. Oboje ga spremlja, kadar gre za težje in odgovornejše poklice. Prav zato je potreben svet odraslih, a najbolj je potrebna notranja moč, da gre mladostnik pogumno za idealom, ki ga spozna za svoj poklic (psiholog A. Trstenjak).

Sposobnost izbirati ali spoznati svoj poklic je znamenje zrelosti. Ta zrelost je različna, zato tudi izbira različna. Že štirinajstletni človek je zmožen prve odločitve. Ta začetna odločitev zahteva kasnejšo in zrelejšo. Dokončno odločitev pa psihološke študije postavljajo v dobo nad dvajset let starosti.

Ali imam duhovniški, redovniški, misijonski poklic?

To vprašanje si zastavi marsikak fant in dekle tudi danes. O tem so se že mnogi razpisali in bi bilo treba odgovoriti izčrpno, česar pa tukaj ne moremo.

Kakor za vsak poklic je tudi tukaj potrebno nagnjenje, umske zmožnosti, moralna gotovost in pravi namen. Mnenja, kako Bog kliče v ta poklic, so različna. Bog lahko kliče po bolj ali manj naravni poti. Gotovo je le, da je

duhovni poklic predvsem božji dar.

Tudi koncilski odlok o duhovnikih nam daje prepričljiva merila za redno presojanje duhovnega poklica: »Ne smemo pričakovati, kakor da naj bi klic Gospoda, ki kliče, prišel na kakšen izreden način do ušes bodočega duhovnika. Vse bolj je treba ta klic spoznati in presoditi iz znamenj, po katerih se vsak dan pametnim kristjanom razodeva volja božja; ta znamenja naj duhovniki (vsi duhovni usmerjevalci mladih) pazljivo opazujejo« (D 11).

Res je, da mladostnik mora razmišljati, se odločati ob izkušnji in nasvetu odraslih, toda da bo duhovni poklic sploh nastal, mora biti prej nekdo, ki bo ustvaril osnovo, da se poklic pojavi.

»Prvi in najbolj naravni vrt, kjer bodo vzkalili in rastle cvetovi svetišča, je vedno — globoko krščanska družina. Večina svetniških škofov in duhovnikov dolguje začetek svojega poklica in posvečenja — zgledom in naukom očeta, ki je imel močno in moško vero, — materi, ki je živela čisto in pobožno; — družini, kjer je vladala spoštljivost, lepe navade, ljubezen do Boga in bližnjega« (Pij XI).

(dalje glej na str. 7)

Vrhovni predstojnik Egidij Viganò

VRHOVNI OBČNI ZBOR IN NOVI PREDSTOJNIK DRUŽBE

Naš inspektor, Rudi Borštnik, nam je po vatikanskem radiu, dne 14., 15. in 16. dec. lani, dal naslednje poročilo o občnem zboru salezijanske družbe, o izvolitvi novega vrhovnega predstojnika in njegovo sporočilo salezijanski družini.

Vrhovni občni zbor naše družbe je v prvi vrsti bratsko srečanje in to bi rad podčrtil. Bratsko srečanje celotne salezijanske družbe, ki na najvišji pastoralni in zakonodajni ravni razmišlja, kako ohraniti in utrditi zvestobo evangeliju in don Boskovi karizmi in kako ohraniti in izostriti čut za potrebe človeka danes, za potrebe namembnikov salezijanskega poslanstva danes v času in kraju, kjer delujemo. Še bolj preprosto morda: salezijanska družba naj bi prek vrhovnega občnega zbora po svojih predstavnikih, pod vodstvom Kristusovega Duha prišla do čimbolj jasnega spoznanja, kaj hoče Bog od nje v sedanjem zgodovinskem trenutku, kakšna mora postati, da bo njeno služenje v Cerкви zares v skladu z božjim odrešenjskim načrtom. Gotovo, da je takšno razmišljanje, ki traja po več mesecev, za zborovalce in po njih za vso družbo kar najbolj kakovosten tečaj za nenehno oblikovanje, neob-

hodno potrebno za krščansko občestvo, ki je na radikalni poti evangeljskih blagrov. Sad tega preverjanja, poglobljanja, naravnavanja, očiščevanja naj bi bil obnovljen življenjski polet.

Sedanji vrhovni občni zbor je v zgodovini naše družbe 21. Naj omenim, da je natanko pred sto leti, 5. septembra 1877, imel svoj začetek prvi vrhovni občni zbor salezijanske družbe, ki ga je sklical sv. Janez Bosko, naš ustanovnik, in je štel 22 članov. Njegov glavni namen je bil preveriti življenje in delo družbe v soočenju s konstitucijami, ki jih je najvišja cerkvena oblast dokončno potrdila tri leta prej, to je 3. aprila 1874. leta.

Morda bi glede števila lahko povedal, ko sem že povedal število prvega zbora, da nas je na tem zboru čez 200: 185 zborovalcev, 10 tako imenovanih opazovalcev in 15 zaposlenih v tajništvu. Pripadamo 33 različnim narodnostim, delujemo pa v več kot 40-tih. Prijetno se je srečati s tako različnimi barvami. Imamo kar precej izrazito temnopoltih. Pa tudi z različnimi kulturami. Nekateri od zborovalcev so člani vrhovnega sveta: 13; nekateri so inspektorji, predstojniki redovniških provinc, ki jih salezijanci imenujemo inspektorije. Teh je nad 70, drugi so pa inspektorialni delegati. Delo zbora poteka predvsem v štirih komisijah. Prva ima za nalogo temeljit pregled konstitucij, prenovljenih pred šestimi leti. Ta komisija je razdeljena v štiri podkomisije. Druga ugotavlja stanje družbe v luči prenovljenih konstitucij in v luči glavne teme sedanjega zbora, ki ima naslov Pričevanje in oznanjevanje evangelija. Ta je najštevilnejša: ima 96 članov in je razdeljena v sedem podkomisij. Tretja komisija s tremi podkomisijami razmišlja o salezijanskem oblikovanju in četrta o salezijanskem soprobratu pomočniku.

Potem dokumente, ki jih komisije pripravijo, predebatira in odobri skupščina celotnega zbora.

Delo občnega zbora je torej v preverjanju našega življenja in dela v luči najbolj pereče problematike današnje Cerkvne, izražene jasneje v zadnjih škofovskih sinodah. Naša glavna tema to na kratko pove: pričevanje in oznanjevanje evangelija, dvoje zahtev naše prisotnosti med mladimi. Res je, da čutimo potrebo po strokovni, podanašnji pripravi za oznanjevanje. Še bolj pa čutimo potrebo po pričevanju, ki mora biti posebno danes izhodišče in stalna značilnost oznanjevalca.

Zdi se mi, da so v našem času še posebno aktualne tele don Boskove značilnosti glede vzgoje mladih: njegova intuicija o vzgojni nenehni navzočnosti med mladimi s krščansko očetovsko, bratsko in prijateljsko razsežnostjo ljubezni. Ta postaja bistveni sestavni del vseh modernih vzgojnih sistemov. Znan je v svetu pedagogov in vzgojiteljev tako imenovani preventivni sistem, ki je za vzgojitelje izredno zahteven, a kakor izkušnja pravi, izredno uspešen za mlade vzgajance. Ta preventivni vzgojni sistem, pravi don Bosko, temelji na razumu, veri, ljubezni, ki v odnosu do oblikovancev dobi konkretni izraz v ljubeznivosti. Morda bi tu

Naš inspektor pri delu podkomisije o življenju bratske skupnosti (prvi na desni)

našli najbolj aktualno značilnost don Boskovega vzgojnega poslanstva danes.

Ob tej priliki še besedo o našem jubilejnim letu. Mislim, da je bil to božji dar za nas salezijance in za široko salezijansko družino v Sloveniji in prav zato, upam, za vso slovensko Cerkev. Skušali smo predvsem odkriti v sebi in osvežiti duhovne moči. O uspehih tega leta seveda ne moremo govoriti. Saj življenje kristjana presega njegovo zgolj pojavno zgodovinsko razsežnost. Nekaj bo pa tudi zgodovina lahko povedala o tem našem duhovnem dogajanju. Na primer: po zborniku vseh pomembnih govorov o Mariji, ki smo jih poslušali na Rakovniku v jubilejnim letu. Ta zbornik bo v kratkem izdal Salezijanski vestnik.

Naj bi s tega mesta izrazil še besedo zahvale, ki jo izrekam v svojem imenu in v imenu vseh slovenskih salezijancev, vsem: škofom, duhovnikom, redovnicam in redovnikom, don Boskovim prijateljem in drugim, ki ste ob tej priliki na kakršenkoli način izrazili ljubezen in simpatijo do salezijanske družbe in don Boskovega poslanstva v Sloveniji.

In sedaj priporočam v molitev naše zborovsko delo, posebno vsem salezijancem, sestram Hčeram Marije Pomočnice in don Boskovim prijateljem, da se nas spomnite v molitvi.

*

Na kraju naj sporočim še izvolitev novega vrhovnega predstojnika salezijanske družbe. To je Egidij Viganò, sedmi naslednik sv. Janeza Boska. Rojen je bil 26. junija 1920 v Sondriu v severni Italiji, ob vznožju Alp, blizu švicarske meje. Ko je bil star 12 let, je vstopil v salezijanski zavod v Chiariju in začutil don Boskovo povabilo v salezijansko družbo. Prve zaobljube je napravil 1. septembra 1936. leta. Po končanem študiju filozofije so ga predstojniki leta 1938 poslali v Čile, kjer so v zavodu za aspirante prosili dobrega učitelja grščine in latinščine in ga dobili v 17-letnem Egidiju. Dostojne zaobljube je napravil leta 1942, teološke študije pa na univerzi v čilskem Santiagu. V duhovnika je bil posvečen 31. maja 1947. leta. Doktoriral je iz dogmatike z doktorsko razpravo o Kristusovem skrivnostnem telesu. Z njo si je odprl vrata omenjene univerze kot profesor dogmatične teologije. Istočasno je poučeval v salezijanskem teološkem študentatu kar dvajset let. Od 1962 do 1968 je vodil kot ravnatelj teološki študentat v Locani v Floridi. Sodeloval je tudi kot teolog čilskih škofov na drugem vatikanskem zboru in kot strokovnjak v teologiji na južnoameriški škofovski konferenci v Medellinu, leta 1968. Istega leta je bil imenovan za predstojnika, inspektorja čilske inspektorije. Udeležil se je posebnega vrhovnega občnega zbora naše družbe pred šestimi leti in bil tedaj izvoljen za vrhovnega svetovalca za oblikovanje v naši družbi. V tej službi je kmalu, ko je bil tako izvoljen, obiskal tudi Slovenijo. Tedaj se je podrobno zanimal za probleme v naših oblikovalnih skupnostih na Rakovniku in v Želimljem. Vedno je pokazal veliko simpatijo do salezijanskega dela v Sloveniji in seveda še posebno do teh dveh oblikovalnih skupnosti.

Danes, 15. decembra 1977. leta, prevzema Egidij Viganò vrhovno vodstvo salezijanske družbe.

Glavne značilnosti 7. don Boskovega naslednika, Egidija Viganoja, so vedrina duha, optimizem, odkritosrčna pripravljenost za dialog, zaupanje v Boga, v don Boska in v svoje sodelavce. Njegove prve besede, ko je sprejel službo vrhovnega predstojnika, so izražale globoko vero in zaupanje v božjo previdnost. Ponovil je besede, ki mu jih je

dejal — tako je sam izjavil — njegov oče: „Kar Bog hoče, ni nikoli preteško!“

Konstitucije salezijanske družbe pravijo, da je lahko izvoljen za vrhovnega predstojnika član, ki je duhovnik, ki ima vsaj deset let vecnih zaobljub, je star vsaj 40 let in se odlikuje v ljubezni do Cerkve in družbe, v zglednem življenju, pastoralnem dinamizmu, v spretnosti in preudarnosti v vodstvu.

Prepričan sem, da naš novoizvoljeni vrhovni predstojnik, sedmi don Boskov naslednik, Egidij Viganò, uresničuje vse te zahtevane pogoje. Toplo priporočam v molitev njega in nadaljnje delo našega vrhovnega občnega zbora vsem salezijancem, sestram Hčeram Marije Pomočnice, don Boskovim prijateljem in vsem vernim Slovincem. Iskreno čestitamo sedmemu don Boskovemu nasledniku, Egidiju Viganaju, in mu želimo vse božje blagoslove. Sprejmimo z odprtim srcem njegov pozdrav, sporočilo in blagoslov:

Dragi bratje v Sloveniji in v Jugoslaviji! Pozdravljam vas v Gospodu z veliko prisrčnostjo in želim vsem, posebno sobratom salezijanske don Boskove družbe, da bi mogli rasti v zvestobi Bogu in pomagali v rasti njegovi Cerkvi. S tem namenom podeljujem vsem božji blagoslov.

*

Kakor ste slišali po vatikanskem radiu, je svoje prve povzdravne besede izrekel prav slovenski salezijanski družini. Čeprav ste 16. decembra poslušali po vatikanskem radiu v slovenskem jeziku njegovo daljše pozdravno sporočilo, ga vam tukaj v celoti objavljam, da boste ob razmišljanju njegove vsebine zaslutili, kakšna je naša skupna, zahtevna, a bogatih evangeljskih sadov obetajoča naloga.

Sporočilo novega vrhovnega predstojnika, Egidija Viganoja:

»Salezijancem in članom salezijanske družine, ki delujete na različnih področjih mladinske in ljudske pastoralne dejavnosti in v misijonskih deželah, izpovedujem čut bratstva. Prav posebej pozdravljam — mlade, ki se pripravljate, da boste služili v Cerkvi z don Boskom,

— starejše, ki predstavljate bogastvo zvestobe, — bolnike, ki nas včlenjate v Kristusovo veliko-no skrivnost,

— in vse, ki v trpljenju ostajate zvesti.

Skupaj z vami sem trdno prepričan o lepoti salezijanskega poklica.

V njem naj v našem času, ki ga hitre spremembe napravljajo problematičnega, a tudi polnega upanja, uresničujemo don Boskovo nalogo, ki je danes v Cerkvi ena od najpomembnejših.

Nadaljujmo pot prenove, začrtane v smernicah prejšnjega zbora in v poslanici škofovske sinode o evangelizaciji, v jasni, pošteni in navdušeni zvestobi do Kristusovega namestnika, ki nas vodi v teh težkih razmerah.

Enaindvajseti zbor salezijaske družbe nas spodbuja, da bi naše življenje postajalo PRİČEVANJE, naše delo pa OZNAVJEVANJE evangelija. Tako bomo nadaljevali tisti „preprosti katekizem“, iz katerega se je rodila družba, ga razširili in podanašnjili z novimi uresničitvami.

Naše delo in pričevanje bo zbuvalo zavzete nove poklice za don Boskovo karizmo.

Marija Pomočnica naj nam pomaga, da bi s svojim življenjem izžarevali Gospoda Jezusa, ga zvesto oznanjali mladim in ponižnim, da bodo v njem našli potešitev svojih hrepenenj.«

Rudi Borštnik, inspektor

KATEHEZA PRI NAS

V LUČI VEZILA VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA ZA LETO 1978

Častivredno izročilo

Sv. Janez Bosko je po odobritvi pravil svoje družbe Sv. Frančiška Saleškega uvidel, kako pomembno je delo salezijancev in salezijanskih sodelavcev v Katoliški Cerkvi. Njegova družba je dobila svetovni pomen. Zato se je moral poslužiti vseh sredstev, ki jih je imel na voljo, da je zadovoljil svojemu poslanstvu.

Eno izmed sredstev, s katerim bi mogel vsako leto znova dati novih pobud pri izpolnjevanju pravil in apostolskem delu je bilo »vezilo« ali »program dela«, ki so ga na zadnji dan leta zvečer, na Silvestrovo, prebrali v vseh provincialnih sedežih družbe in posameznih ustanovah. To vezilo je z ene strani kazalo na najbolj važno področje apostolata Katoliške Cerkve in na način, kako bi mogla celotna salezijanska družina sodelovati pri uresničitvi načrtov, ki so v večini primerov prihajali od samega papeža.

Razglaševanje »vezila« vrhovnega predstojnika Salezijanske družbe je bilo vključeno v poseben obred ali ceremonijo, ki je nakazoval pomembnost tega dejanja za vso družbo. Obenem pa je družba prav iz »vezila« dobivala posebno enovitost in učinkovitost v svojem delovanju. Dostikrat je slišati, da se vsi salezijanci na celem svetu trudijo za iste cilje. To je v veliki meri odvisno z ene strani od notnih konstitucij za vso družbo z druge strani pa od »novoletnega vezila«, po katerem skušajo vse salezijanske družine uravnati svoje apostolsko delo.

Katehizacija po koncilu

Na 2. vat. cerkv. zboru od 1962 do 1965 je bila kateheza navzoča zlasti s »Holandskim katekizmom za odrasle« toda kake posebne listine — in teh je bilo kar mnogo — si kateheza ni »zaslužila«.

Toda po koncilu se je katehetskoudejevanje rimske kurije katehetskoudejevanje razgibalo. Videz je, kakor da bi hoteli nadoknaditi nekaj kar so zamudili ali čemur so pripisovali premalo pozornosti in pomena. Leta 1971 je izšel »Splošni katehetskoudejevanje pravilnik« kot pokoncilski dokument kongregacije za duhovščino. Na tretji škofovski sinodi leta 1974 so raz-

pravljali o evangelizaciji, ki ji je sledila listina O evangelizaciji. Toda to še ni bilo zadosti. Tudi četrta škofovska sinoda leta 1977 je zopet razpravljala o katehetskoudejevanji in sicer »Katehizacija šolske in pošolske mladine«. Sedaj pričakujemo posebno listino, ki se bo pridružila Splošnemu katehetskoudejevanju in listini O evangelizaciji in bo dala novo pobudo temu tako pomembnemu delu Cerkve.

Brez pretiravanja lahko rečemo, da je celoten napor Cerkve danes usmerjen h katehizaciji. Katehizacije sicer ne pojmujejo več zgolj kot verski pouk in versko vzgojo šolskih otrok, kakor je bilo to do nedavnega, temveč kot pomoč pri dozorevanju kristjana v njegovem poklicu k svetosti. Danes se katehizacija vedno bolj obrača na odrasle in hoče privedi vernika do zrele vere. Samo zreli verniki lahko resnično versko vzgajajo svoje otroke.

Tudi salezijanci so pozabili na katehizacijo

Podpisani sem bil leta 1971 na izrednem zboru salezijanske družbe v Rimu, ki je razpravljalo o najpomembnejših premikih v Cerkvi po koncilu. Ker se do leta 1971 v Cerkvi na katehetskoudejevanju ni nič zgodilo, tudi študijski predlogi za delo izrednega občnega zbora ni predvidevalo razprave o katehizaciji.

Toda salezijanci iz celega sveta so čutili nezadušljivo potrebo časa in so predložili, odnosno zahtevali, da mora biti ustanovljena posebna komisija, ki naj razpravlja samo o katehezi. Tako je bila ustvarjena ustrežna komisija, ki je potem izdelala tudi najznačilnejši in najbogatejši dokument celega zbora. Značilna pa je »odsotnost« katehetske problematike pri vodstvu družbe, kakor je bila »odsotna« kateheza na 2. vat. cerkv. zboru.

Prav komisija za katehizacijo na izrednem občnem zboru v Rimu 1971-72 je pokazala osnovno poslanstvo družbe, ki je bila od vsega začetka usmerjena h katehezi in je kateheza bila osnovni razlog za njeno ustanovitev. Toda to dejstvo se je v teku desetletij zlasti zaradi čisto vzgojnih, in ne vedno religiozno vzgojnih razlogov in usmeritev izgubi-

lo in otemnelo. Tako je prejšnji izredni občni zbor Salezijancev privedel nazaj k osnovnim namenom in karizmam svojega ustanovitelja sv. Janeza Boska.

Cerkveni in salezijanski problem

Kakor se je Cerkev šele pred kratkim zavedela izrednega pomena katehetske problematike, tako se je tudi Salezijanska družba v vseh svojih vejah šele zadnja leta zavedela svoje katehetske naloge.

Reči je treba, da je bilo že v letih pred 2. svetovno vojno med papežem Pijem XI. in vrhovnim predstojnikom Petrom Ricaldonejem mnogo govora o katehizaciji. Šlo je za dva problema. Pij XI. je čutil potrebo, da se kaka redovna družba z velikim številom članov, ki delajo za mladino, zavzame za katehizacijo otrok in mladostnikov. To željo je izrazil takratnemu vrhovnemu predstojniku salezijancev Petru Ricaldoneju. Ta je bil takoj za to. Vendar je prosil dvoje: cerkveno univerzo, s posebno fakulteto za katehezo in pomoč za ustanovitev velike založniške hiše za izdajo katehetskoudejevanja pripomočkov. Ko je Pij XI. leta 1938 umrl, je bilo oboje že v fazi uresničitve. Vojna je ta veliki napor sicer zaustavila ni ga pa mogla uničiti.

Po vojni je nastala v Rimu Salezijanska univerza z Institutom za kateheto, ki je gotovo med najboljšimi na svetu. V Turinu pa so ustanovili založbo L. D. C. in ji dodelili osebe več kot 50 katehetskoudejevanja in izdajanje katehetskoudejevanja in pripomočkov.

Toda ta dejstva so ostala nekako zunaj zavesti salezijancev. Ti so bili prevzeti in zavzeti z občo vzgojo v tisočih vzgojnih zavodih, niso pa na poseben način mislili na katehezo kot tako. Kaj šele, da bi katehezo in katehizacijo postavili za glavni cilj vzgojnega delovanja. Iz te katehetske neosvečenosti jih je zbudila množica katehetskoudejevanja listin v pokoncilski Cerkvi in Izredni občni zbor družbe leta 1971.

Posredujmo Kristusa mladim s katehezo

Koncem oktobra 1977. se je končavala IV. škofovska sinoda v Rimu, ki je imela za vsebino »Katehizacija šolske in pošolske mladine«. Na začetku novembra 1977 se je začel 21. občni zbor salezijanske družbe v Rimu, kjer bodo zopet govorili o katehizaciji. Vrhovni predstojnik Alojzij Ricceri je pot vtisom IV. škofovske si-

node, ki je razpravljala o katehizaciji mladine in pod vtisom zadnjega Izrednega občnega zbora, ki je zopet odkril katehezo v salezijanski družbi, sklenil predložiti salezijanski družini v »vezilo« ali »delovni program« za leto 1978: »Prinašajmo Kristusa mladim s katehezo«.

Mladi

IV. škofovska sinoda 1977 v Rimu je razpravljala o katehizaciji šolske in pošolske mladine, ali otrok in mladostnikov.

Vrhovni predstojnik salezijanec Alojzij Ricceri se je omejil na »mlade« ali »mladostnike«.

Gre za važno dejstvo, ki ga danes ugotavljajo na vseh poljih človeške družbe: problem današnjega časa niso otroci, niso odrasli temveč mladostniki. Mladostniki so mladi ljudje, ki so v dobi poljedelske kulture bili že vključeni v proizvodni proces. Danes pa se samo pripravljajo na svoje strokovno delo in bodo šele po vajeniški in pomočniški dobi sprejeti v tovarne in pisar-

ne. Sedaj so sicer že usmerjeni v »proizvodnjo«, vendar jih ne jemljejo zares, ker še niso priučeni za izvrševanje delovnih nalog. Ta položaj povzroča izredno zapleteno povezavo problemov, ki v sodobni družbi ustvarja nov družbeni »razred«, ki ga prej ni bilo, s svojimi problemi, zahtevami in možnostmi.

Tudi Cerkev se v svojem označevanju nahaja pred tem težkim vprašanjem: mladostniki, ki se pripravljajo na proizvodni proces.

Reči je treba, da smo se tega problema komaj zavedeli. Še zdaleč ga nismo rešili. Salezijanci, ki imajo svoje mesto v Cerkvi prav zaradi dela za mladostnike, naj bi se lotili tega problema in ga skušali rešiti. To je velika naloga, ki ga don Boskovo vzgojno poslanstvo polaga pred njegove sinove salezijance in to je veliko pričakovanje, ki ga Cerkev izroča Salezijanski družbi. Tu pa niso na delu samo salezijanci, pač pa tudi sotrudniki, Hčere Marije Pomočnice in druge veje Salezijanske družbe.

Naša naloga

Naloga ni lahka. Naloga je svetovne razsežnosti. Danes se vsi pedagoški delavci ukvarjajo s tem problemom. Gotovo bo skupen napor prinesel svoje sadove.

Tudi mi smo del tega velikega sveta. Pravzaprav je naš svet to, kar je pred nami. Tudi mi se moramo zavzeti za »naše« mladostnike in »našim« mladostnikom pomagati reševati probleme, ki jih imajo zaradi položaja v sedanji družbi.

21. občni zbor Salezijanske družbe bo o tem vprašanju temeljito razpravljajal. Gotovo bodo prišle na dan nove pobude in novi načini reševanja zamotanih problemov.

Vendar mora vsak pozameznik, salezijanec ali sotrudnik, Hči Marije Pomočnice ali molilec prispevati svoj delež pri reševanju te težke naloge. Vsak mora na svoj način »prinašati Kristusa mladim«.

Valter Dermota

»GOSPOD, BOJIM SE REČI DA«

Duhovni poklic, ki ga poraja versko okolje, je vedno milost, dar, ki ga Bog daje ljudem.

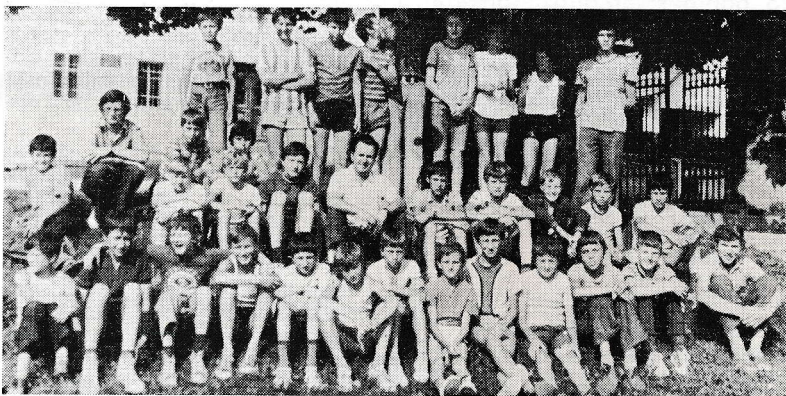
Milost si moramo izprositi z molitvijo

Jezus je sam zelo jasno pokazal, da bo njegova Cerkev imela dovolj oznanjevalcev, če bo izpolnjevala njegovo naročilo. Ko je gledal množice, ki so prihajale k njemu, so se mu smilile, ker so bile kakor ovce, ki nimajo pastirja. Tedaj je rekel svojim učencem: »Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda

žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev« (Mt 9, 37). In še en poudarek je dal Jezus molitvi, saj je ob koncu življenja molil za vztrajnost tistih, ki jih je poklical. Očeta je prosil »naj ohrani tiste, ki mu jih je dal...« Torej je jasno povedal, naj molimo za že izbrane in nove poklice.

Morda si se tudi ti že večkrat vznemiril ob stavku: »Pridi, hodi za menoj!« To skrivnostno povabilo je v posebnih okoliščinah vedno božji poklic. Gospod je z njim vznemiril, povabil in tudi poklical v svoj vinograd milijone in bo to delal do konca sveta.

— Bog te je poklical v življenje po imenu, da boš dar življenja zaslužil s tem, da ga tudi sam daruješ drugim. Pomisli na plamen v svojem srcu!

Pod Finžgarjevo lipo v Želimljem

— Poklicani — moramo pretehtati svoja nagnjenja in izbirati. Tudi ti prislunni utripom svojega srca, pameti, nagibom in še MOLJ za razsvetljenje!

— Ali te Gospod kliče v duhovni poklic? To boš samo ti začutil. Bodi odprt za dobro, lepo, veliko in gotovo boš dobil znamenje. Kdaj, kje in kako pa ti ne morem povedati, ker je to milost.

— Morda ob tej misli trepetaja in si neodločen? Nič čudnega. Pogum. Tebe je dosegla že Kristusova molitev. Za tvojo odločitev molijo cele armade molilcev za duhovne poklice.

— Še vedno praviš: Bojim se reči: da, Gospod. Vidiš, ta besedica mora dozoreti v tebi, preden greš za Gospodom. To so zmogli vsi preroki in apostoli, to besedo (»da«) je morala izgovoriti Marija, da se je Beseda učlovečila.

— »Da« je bila prva beseda odziva vseh naših semeniščnikov, kandidatov in kandidat, bogoslovcev, ki se pripravljajo za apostolat po škofijskih in redovnih skupnostih.

DA, GOSPOD! To je nikoli izpeta melodija, ki jo morajo ponavljati vsi, kateri so jo prvič izgovorili.

PRIDI, če iščeš božjo voljo. Ob duhovnih vajah, so že mnogi spoznali svoj poklic, nekateri pa celo rekli: da, Gospod.

Janko Novak

VZGOJA ZA VEROVANJE V DRUŽINI

ODNOS DO BOGA

Otrok govori samo o rečeh, ki jih čustveno močno doživlja. Prav tako govori otrok samo s tistimi osebami, do katerih čuti močan čustveni odnos. Če hočemo, da bo otrok mogel in hotel govoriti o Bogu, moramo otroka najprej čustveno usposobiti, da bo govoril o Bogu: Bog mu mora postati sestavni dejavnik njegovega življenja. Če hočemo, da bo otrok govoril z Bogom, potem mu moramo Boga prikazati kot nekoga, ki ima otroka rad.

Otrok potrebuje modele ali zgled

Otrok najprej govori s svojo materjo. Prvo leto življenja je ta govorica sestavljena iz zunanjih znamenj in ne iz besed. Otrok se dobro počuti, zato z mahanjem rok, brcanjem nog, veselim nasmehom in določenimi glasovi izraža ali »poroča«
o svojem razpoloženju. Mati razume to govorico in otroku odgovarja s prigovarjanjem, božanjem, pestovanjem in drugimi dejanji. Materina »govorica«
otroka spodbuja k novim izkušnjam, ki jih zopet skuša izraziti z novimi napori »govorjenjak«.

To nam jasno kaže, da ima otrok »nekaj«
povedati in da to tudi »pripoveduje«. Pripoveduje pa tistemu, ki se zanj zanima in tistemu, za katerega čuti, da ga ima rad. To je njegova mati.

Če hočemo, da bo otrok »imel kaj povedati Bogu«, potem mu moramo ustvariti močno notranje doživetje, ki ga bo moral izraziti. Prav tako moramo otroka napotiti, da bo svoje izkušnje izražal Bogu zato, ker ima Boga rad in mu zaupa.

Samo na osnovi teh dveh modelov: otrok govori samo o tistem, kar močno doživlja in otrok govori samo tistemu, ki ga ima rad in mu zaupa, so možni prvi odnosi do Boga.

Krščanski Bog je Bog ljubezni

Evangelist Janez pravi »Bog je ljubezen«. Če je Bog ljubezen, potem je treba Boga otroku prikazati kot ljubezen. Čim bolj nam bo uspelo prikazati otroku Boga kot ljubezen, tem bolj gotovo bo naš otrok postal dober kristjan in božji otrok.

Otrok izkusi ljubezen s pomočjo svoje matere, preko svoje matere in v svoji materi. Kakšna je ljubezen matere do otroka in kako zna mati izkusiti ljubezen otroku, tako bo potem tudi otrokovo krščanstvo. Krščanstvo se ne meri po številu pristankov na razodete božje resnice, temveč po tem, koliko je kristjan sposoben ljubiti. Te ljubezni pa se otrok nauči od svoje matere.

Mati otroku pokaže in dokaže ljubezen s tem, da zanj skrbi in zadošča njegove potrebe. To zadoščevanje otrokovih potreb je za mater nekaj prijetnega: mati čuti pri tem srečo, zadovoljstvo in veselje. V tem je tudi osnovna razlika med materjo in tako imenovanim »negovalnim«
osebjem. »Negovalno«
osebje ne čuti in ne more čutiti sreče, zadovoljstva in veselja pri zadoščevanju potreb »tujih otrok«. To otroci tudi čutijo in izkušajo: otroci so potešeni, niso pa zadoščeni. Prav zadoščenost pa se kaže v tem, da otrok čuti, da je ravnanje z otrokom materi prijetno.

Otroku, ki izkuša ljubezen svoje matere je lahko »dopovedati«
kaj pomeni imeti rad in kaj pomeni ljubezen: to kar dela mamica z menoj je ljubezen. Če z otrokom ne delajo tako kakor mamice, otrok ne more izkusiti kaj je ljubezen.

Otroku je treba na Bogu pokazati predvsem ljubezen in dobroto

Ljubezen vodi k dobremu odnosu do ljubljene osebe. Človeka, ki ga imamo radi obsipljemo z dobrotami. Ta dobrotnost je osnovna poteza ljubezni.

Za nas kristjane vse dobro prihaja od Boga. Zato je treba vsako dobro stvar otroku prikazati kot nekaj, kar je prišlo od Boga. To ni nikako pretiravanje temveč samo uresničevanje tega, kar imenujemo ljubezen.

Otrok doživi toliko prijetnosti pri prehrani, oblačenju, spanju, igri, odnosu do oseb v okolici kjer živi, pri spoznavanju predmetov, živali in ljudi. Povsod mora biti pričujoča misel na Boga, od katerega prihaja vse dobro, lepo in prijetno.

Ko otrok Bogu zaupa hoče z njim tudi govoriti

Otrok, ki je zlasti prvo leto svojega življenja izkusil materino

ljubezen in ga je mati vedno opozarjala, da je vse dobro, lepo in prijetno od Boga in zlasti še, če bo materi uspelo, da bo otroka prepričala, da ga ima Bog rad, se bo otrok sam po sebi začel obračati na Boga in mu bo pripovedoval svoja doživetja. To bo sedaj začetek molitve.

Radi bi poudarili, da je treba prepričati vse, kar bi moglo otroku dati vtis, da Bog otroka nima rad in ga ne ljubi. Če bi nam uspelo to, da bi otroka negativno prepričali, da hudo in slabo ne prihaja od Boga, bi naredili naši verski vzgoji veliko uslugo. Tak otrok bi si pridobil predstavo Boga, kot bitja, ki ga ljubi in zanj skrbi.

V. Dermota

MLADINSKI DOM NA SMETIŠČU

Pripoveduje misijonar Jože Kramar

Cebú, 5. 12. 1977: Že zelo dolgo je kar sem dobil vaše drago pismo, pa sem z odgovorom vedno odlašal, ker mi pač čas ne gre vedno na roko.

Maja mi je pokorščina začasno poverila odgovornost za Mladinski center na smetišču. Zaenkrat v centru delam sam, razen ob nedeljah, ko mi pri verouku pomaga nekaj nad dvajset prostovoljcev, improviziranih katehistov. Na smetišču delujeta tudi dva naša duhovnika, vendar predvsem za bližnjo župnijo.

Za igre imam včasih nad 500 do 700 mladih, dečkov in deklic, za mašo in verouk pa komaj 400. Med tednom imam za mladino ob večerih dvakrat na teden pogovore o svetem pismu. Ob sobotah zvečer pa pripravljam na enurni seji učitelje za veroučno uro v nedeljo.

Vsak dan sem v Deškem mestu-Boys townu vodja delavnice od 7. do 15. ure. Potem se s starim mopedom odpeljem v 7 km oddaljeno smetišče, v mladinski center, kjer ostanem do 22. ure ponoči.

Inspektor mi je obljubil, da bo tako samo do konca šolskega leta. Upam, da bo res, ker ne zmorem vsega, saj je tudi v delavnici nad 70 mladih, od katerih jih je 20 s smetišča.

Vsem prav lep pozdrav in voščila za Božič in novo leto, ki naj bo polno zasluženja za srečno večnost. Vsem se priporočam v molitveni spomin.

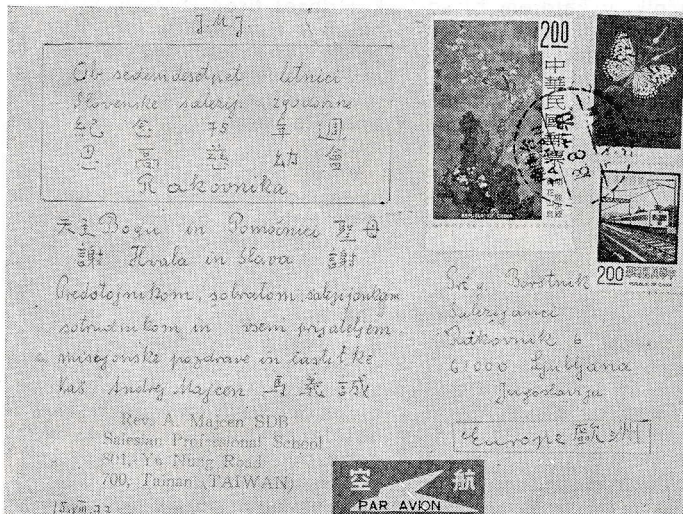
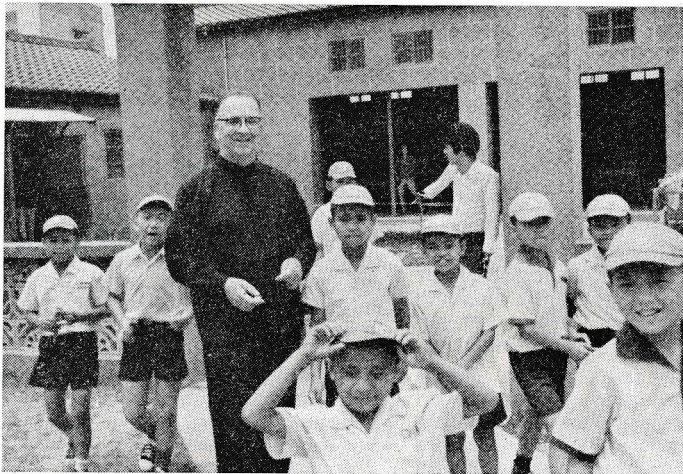
J. Kramar

ČAS TEČE

MISIJONAR MAJCCEN PRIPOVEDUJE

Napisal sem daljše pismo, ki bo morda kje zagledalo beli dan. To naj bi bilo majhno okence v Vietnam, v ta zame izgubljeni raj, ki sem ga moral zapustiti pred letom dni (piše 12. julija 1977). Sedaj imamo hudo vročino tu v Tajvanu na Tajvanu in se počutim kakor zaplankan. Povrhu me pa še noge nekam bolijo. Zato se mi kljub temu, da imam na razpolago precej pisem od vietnamskih prijateljev še ni posrečilo, da bi napisal kaj primerne. Ako ni pisanje dosti vredno, vredni so pa tisti, ki živijo za bambusovo ograjo, naši dragi bratje v Kristusu, vredni, da bi zanje kaj molili. In če je kdo, ki bi bil voljan, da bi jim tudi pomagal, saj so ti misijonski študentje in bogoslovci gotovo najbolj ubogi in potrebni podpore. Mislil sem tudi pisati Jakobu

Opaki na špansko. Ob branju njegovih vrstic mi je prišla v spomin kitica rajnega dr. Matija Šaruga. Mož sicer ni bil pesnik, a je marsikatero pametno povedal. Takole pravi tista kitica: »Voda teče, vse razmeče... in nič ne reče...« Oba sva se trudila, da bi uredila tiste lepe stezice na Radni proti kozolcu in oni mistični piramidi. Pa je ploha vse najino delo razdrla... Veš, čas tudi teče in nič ne reče. Vse prijazne poti, ki smo jih po don Boskovih načrtih delali, so razmetane in razdrte. Kaj hočeš, treba se je s tem sprijazniti. Doma je bilo tako. Pa tudi v mojem misijonskem življenju je bilo tako. Delali smo, zidali, gradili, pa je privršala vihra vojne, revolucije... In čas nič ne reče in vse razmeče. Pa si pomagaj, kakor si moreš. Brenkaj po novih melodijah, da le imajo nekaj božjega v sebi. Pomagajte se, so nam dopovedovali v noviciatu, kakor tudi naš veliki misijonar Baraga. Pomagajte si! Svet se je vrtel brez nas in se bo vrtel brez nas, pa je le prst božji nad vsem...

Pišes, da je dr. Franc Mihelčič st. odšel v večnost in da so mu Tiroinci pripravili izredno lep pogreb. Njemu se moram tudi jaz za marsikaj zahvaliti. Ko sem bil asistent in učitelj v rokodelski šoli na Rakovniku, je bil on vodja te šole. Skrbel je, da sem imel vedno polne roke dela. Med drugim mi je dajal prevajati v slovenščino razne nemške igre, pa tudi številne šolske pripomočke, besedila in podobno. Tako so bili moji fantje kar veseli, ker so bili sprti informirani o vsem, kar je bilo novega ali celo najnovejšega. Še sami so me prosili in silili, naj jim posredujem še kaj več. Tako sem bil po zaslugi dr. Mihelčiča precej zaposlen. Pri tem pa tudi on ni držal križem rok: s svojim mikroskopom je pridno raziskoval alge, mahove in druga majcena živa bitja, tako da je zaslovel kot učenjak daleč izven meja slovenske domovine. Celo pariška akademija znanosti ga je imenovala za svojega dopisnega člana...

Prijatelj iz Hong Konga mi piše: Novice iz Vietnama za nas niso dobre. Sirotišnico v Govapu so 15. julija dokončno konfiscirali. Tri najbolj odgovorne soproste so zaprli in o njih ni nobenih vesti. Tudi obe vili salezijske delegacije sta na tem, da jih podžavijo.

Kljub temu so sadovi tolažljivi: v noviciat gre 16 fantov, 38 jih dela začasne zaobljube, štirje pa večne.

Pripravljamo se na 25-letnico prihoda salezijancev v Vietnam. Radi bi naredili veliko reči, toda spričo sedanjega položaja, se bomo omejili na to, da se bomo prizadevali za vedno večjo zvestobo Kristusu in našemu svetemu ustanovniku. Molite, veliko molite, da bomo bolj vredni don Boskovi sinovi.

Te dni sem kar bolj zanič. Na to gotovo vpliva tudi vreme. Imeli smo kar štiri grozne tajfune. To ti je tulilo, razsajalo, podiralo, odnašalo, ruvalo drevesa, električno napeljavo, železnico, ceste, strehe, poljedelske nasade. Napravilo je škode za milijarde. Še sreča, da državne oblasti hitro reagirajo, popravljajo in ljudem pomagajo v nesreči. Takle tajfun tudi na živce slabo vpliva, kakor tudi na srce in na ves krvni obtok. Lahko rečem, da me tukajšnji sobratje zelo crkljajo, kar preveč. Sicer nisem vreden, vendar pa potreben pomoči, in sem jim za to hvaležen.

Andrej Majcen

JUBILEJ SALEZIJANSKEGA VESTNIKA

ustanov in vsi don Boskovi prijatelji.

Don Bosko

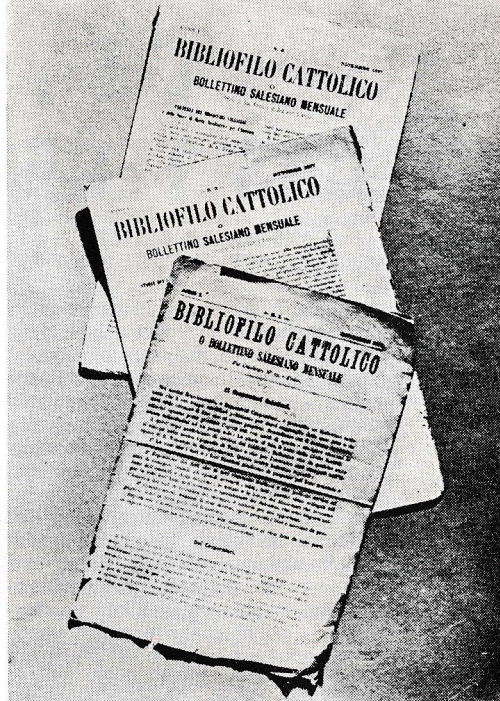
Glasilo slovenskih salezijanskih sodelavcev je bila dolgo časa Zgodnja danica, »katoliški cerkven list«. Tudi po prihodu prvih salezijancev na slovenska tla je opravljala to svoje delo vse do julija 1904., ko se je pojavil skromen listič, nosil je don Boskovo ime. Res je, da so Salezijanska poročila že prej prihajala v Slovenijo, a bila so v nemščini. Zato so sodelavniki večkrat izrazili željo, da bi dobili glasilo v slovenskem jeziku. Zaradi malega števila salezijancev je bilo to nemogoče uresničiti. Leta 1904 so se želje uresničile.

»Danes vam ga morem prvič podati, je bilo zapisano v prvi številki. Prinašal vam bo zanimivih poročil o salezijanskih napravah med Slovenci. Donašal vam bo novice iz daljnjih misijonov; poročal vam bo o napredku salezijanske družbe, katero je ustanovil neumrljivi don Bosko. Ističasno pa naj razširja češčenje in spodbuja zaupanje do brezmadežne Device, pomočnice kristjanov, kateri v čast so sklenili don Boskovi sinovi s pomočjo ljubljencev Marije Device postaviti na Rakovniku veličastno svetišče.«

In tako je mesec za mesecem prihajal v slovenske domove, poročal o važnejših dogodkih iz cerkvenega življenja, navduševal za misijone, podajal osnovna načela salezijanskega delovanja.

Delo je podpiral očitien Marijin blagoslov, ki ga je zanj prosil tudi bl. Mihael Rua, takratni vrhovni predstojnik salezijanske družbe. »Ker nameravate izdajati mali mesečnik, v katerem bi sodelavnikom poročali o salezijanskih napravah in razširjali češčenje Marije, pomočnice kristjanov, kateri v čast boste postavili veličastno svetišče, blagoslovljam iz srca rad vaš namen in prosim nebeško Mater, pomočnico kristjanov, da bi vas podpirala v tako svetem podjetju.« Je don Rua zapisal v svojem pismu sobratom na Rakovniku.

Don Boskovo ime je postajalo vse bolj znano. Priljubljeni list ga je širil počasi, a vztrajno. Dobri ljudje so spoznali tudi delo salezijancev in se zanimali zanj — podpirali so ga s svojimi prispevki in tako omogočili razširitev dela. Don Bosko je izhajal do leta 1906 in tiskali so ga v Ljubljani.

Prvi don Boskov Vestnik 1877

Leta 1907 je hotel spremeniti svoje lice, postati bogatejši, lepše opremljen, zato se je pridružil osrednjemu salezijanskemu glasilu, ki ga je izdajalo vrhovno vodstvo salezijanske družbe v Turinu in je takrat izhajalo v devetih jezikih z več kot tristo tisoč izvodov mesečno.

Salezijanska poročila

Ta so nadaljevala dobro začrtano delo. Že sam naslov je jasno napovedal, kaj bodo prinašala. Ko je don Boskovo glasilo, ki je izhajalo v italijanski, praznovalo svojo tridesetletnico, je v slovensčini šele začinjalo svoje življenje. Kljub temu je dobro uspevalo, vedno več je bilo navdušenih bralcev, tako da lahko v letu 1910 govorimo že o več kot deset tisoč izvodih, ki so izhajali v slovensčini, leta 1912 se je število dvignilo na 12 tisoč in raslo je vse do začetka prve svetovne vojne, ko so Salezijanska poročila morala prenehati izhajati.

V tej dobi so Poročila seznanjala sodelavnike z raznovrstnim salezijanskim delom po vsem svetu. Bila so don Boskov glas, ki se je širil preko meja in navduševal ljudi za vse, kar je bilo dobrega.

Govorila so o salezijanskih misijonih, ravno v tistih letih so se na široko razvili, zlasti o delovanju slovenskih misijonarjev. Prinašala so poročila o do takrat nepoznatih deželah in ljudeh.

Poseben odstavek je bil namenjen osebnim pogovorom, kjer so

Septembra preteklega leta je don Boskov Salezijanski vestnik obhajal stoti rojstni dan in medtem, ko je ugašala jubilejna sveča, je globoko čutil veselje in odgovornost za svoje poslanstvo. Spominjal se je svoje preteklosti, a še mnogo bolj sedanjosti in prihodnosti. Pri proslavljanju samega sebe — občudoval je don Boskovo genialno zamisel in vse ljudi, ki jo uresničujejo v življenju.

V prvi številki Salezijanskega vestnika — izšla je septembra leta 1877 — je don Bosko, ki je bil sam dolgo časa upravitelj, urednik, sodelavec, navduševalec, zapisal: »V našem Pravilniku, zaslužni sodelavniki, je predpisano glasilo, izhajalo naj bi vsak mesec, ki bi vam prinašalo poročila o stvareh, ki smo jih že opravili ali bi jih še bilo treba narediti; kako doseči namen, ki smo ga začrtali. Podpirajmo se sedaj v skupni želji, da bi se naše delo odvijalo v edinosti duha in da bi naše skrbi mogli enodušno posvetiti samo eni skrbi in le enemu cilju: za božjo čast in dobro človeštva.« Danes izhaja v 34 izdajah — razpršenih v več kot 70 deželah, kjer delujejo don Boskovi salezijanci, tiskajo ga v 19 različnih jezikih in v več kot 10 milijonski nakladi. Njegovi ideali so še vedno ideali, ki jih je imel don Bosko. Prihaja v vrvež velikih mest in v nepoznane vasi, v salone intelektualcev in v predale delavcev, v roke ga vzamejo mladi in razpravljajo o njegovih vsebini, duhovniki in vzgojitelji, in jim je v pomoč pri opravljanju njihovega poslanstva.

Kljub razdalji stotih let ga tudi danes preveva duh zvestobe. Še naprej prinaša v družine krščanski optimizem, poudarja trajne vrednote krščanstva, ki jih je tudi don Bosko s tolikšno gorečnostjo uresničeval v Cerkvi. »V teh stvareh — je imel navado reči don Bosko — hočem biti vedno v prvi vrsti.«

Salezijanski vestnik je glasilo salezijanske družine. Zato ga prejemajo člani salezijanskih

lahko bravci zastavljali različna vprašanja, uredništvo pa je skušalo nanje odgovorjati.

Da bi sodružniki bolj spoznali življenje turinskega apostola, so objavljali zanimive dogodke iz don Boskovega življenja. Prav tako so sodružnikom predstavili življenje njegovega velikega gonjenca Dominika Savia.

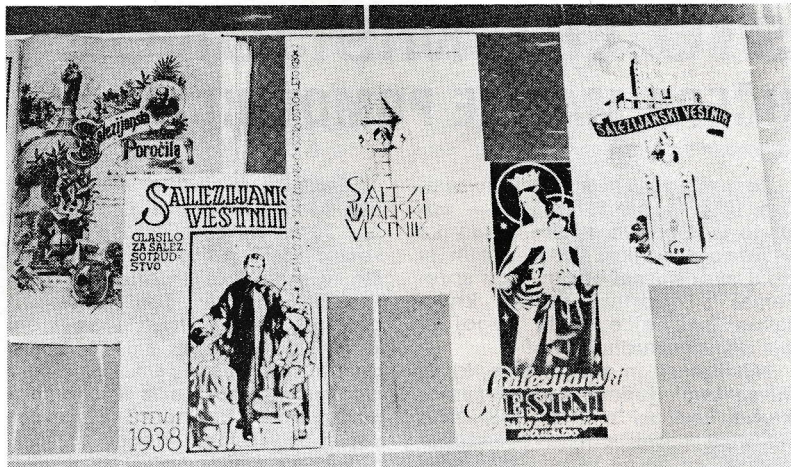
Posebna pozornost je bila posvečena širjenju češčenja Marije Pomočnice. Stalni članki so izhajali pod naslovom: Pobožnost do Marije, pomočnice kristjanov. Marsikateri bravec se je z zupanjem obrnil k njej in spoznal njeno pomoč. Iz številke v številko lahko zasledujemo številne zahvale, ki so prihajale na uredništvo, in verniki so v njih izražali svojo ljubezen do Marije.

Po zaslugi Poročil se je zbralo lepo število častivcev Jezusovega srca. Uradno vpisanih je bilo nad tri tisoč.

Stalni prostor so imeli članki o vzgoji — namenjeni so bili sodružnikom in sodružnicam, staršem in mladini. Za vsakega je bilo kaj novega, koristnega za vsakdanje življenje. Genialne misli velikega mladinskega vzgojitelja so bile aktualne tudi za takratne slovenske razmere, saj so za ta svoja prizadevanja dobili pomembna priznanja.

Salezijanski vestnik

Po prvi svetovni vojni ni bilo več mogoče tiskati različnih publikacij v Italiji. Zato je leta 1916 začel v Ljubljani izhajati Salezijanski vestnik; nadaljeval je tradicijo Poročil, s seboj pa je precej časa nosil hibo iz vojne — bil je namreč le dvomesečnik. Dolgo časa je bila želja sodelavcev in sodružnikov, da bi spet dobili mesečno revijo. Rakovni-

ška tiskarna — tu so Vestnik tiskali — tolikšnega napora ne bi zmogla. Šele leta 1939 je bila odstranjena zadnja ovira.

Vestnik se je trudil biti, kolikor je bilo mogoče, zanimiv. Za prvo in največjo nalogo si je zadal širjenje in poglobljanje pobožnosti do Marije Pomočnice. Kakor je don Bosko svoje delo začel in s tolikimi uspehi nadaljeval pod vodstvom in zaščito mogočne priprošnjice, tako so tudi salezijanci v Jugoslaviji vse svoje načrte zaupali Mariji. Čudovito jih je vodila.

Vestnik je pridobival nove in nove sodružnike, delo se je vsako leto bolj širilo in tako je bilo dovolj poročil z vseh koncev.

Vsako leto so bili številnejši misijonarji tudi iz slovenskih vrst in ti so potem pošiljali navdušena poročila o svojem misijonskem delovanju. Salezijanski vestnik jih je objavljal in navduševal tiste, ki so ostali doma, da se pridružijo neposrednim delavcem v misijonih.

V tridesetih letih je Vestnik začela spremljati stalna priloga — to so bile male brošurice, namenjene veri in omiki, kasneje so se iz njih razvile znane rakovniške Knjižice. Te so se osamosvojile, zato je postala stalna priloga Vestnika življenjepisa leta 1934 proglašene svetnika Janca Boska. Bravci so zbirali posamezne zvezke in v par letih so dobili 500 strani obsegajoč don Boskov življenjepisa.

Številna so bila poročila iz salezijanskih zavodov, ki so delovali po različnih krajih in bravcem je bilo vedno zanimivo izvedeti, kaj delajo v teh ustanovah.

Vsemu temu navkljub pa je Vestnik znova in znova obnavljal svoj glavni namen, da je namreč v prvi vrsti poklican za razširjanje salezijanskega sodružstva in navduševanje vseh ljudi dobre volje za razcvet verskega življenja in rešitev duš. V tesni povezavi s salezijansko družbo naj bi sodružniki delovali za obnovo krščanskega življenja po evangelijskih načelih.

Petdeset letnikov obsega knjižna polica, kjer so postavljeni Salezijanski vestnik, Salezijanska poročila in Don Bosko. Niso vsi enako obsežni: nekateri so zajetnejši drugi skromnejši v svojih merah. Vsi pa so polni velike ljubezni do Marije, do don Boska in Cerkve. Kristusovo veselo oznanilo ima povsod prvo mesto — načini njegovega oznanjevanja pa so različni od članka do članka.

Z letom 1969 začenja povojna serija Salezijanskega vestnika, ki s to številko stopa v svoje 10. leto. A o tem kdaj drugič.

aran

STO LET MISIJONOV HČERA MARIJE POMOČNICE

Šest mladih sester je 6. novembra 1877 — pred 100 leti — odpulo iz Genove preko Atlantika v Južno Ameriko. V tistih letih je novi svet na severu in jugu sprejemal z odprtimi rokami kruha lačne Evropejce, toda pogoj je bil trd: neutrudno delo!

Misijonarji in misijonarke, ki so šli za temi ljudmi, niso šli zaradi kruha. Radi so imeli te ljudi, zato jih niso hoteli pustiti osamljene v stiski. In da ne bi pozabili: novi svet še ni duhovni svet... resničnega odrešenja!

Leto dni poprej so odpotovali prvi salezijanci v Argentino. Vodil jih je poznejši škof in kardinal Janez Cagliero. Navdušenje za misijone je bilo med salezijanci nepopisno. Ta „bolezen“ se je prijela tudi sester, Hčera Marije Pomočnice. Njihov ravnatelj v Morneseju, Jakob Costamagna, je tudi odšel v „obljubljeno deželo“. Sestre so bile v velikem pričakovanju novic in v pričakovanju, da bi tudi same šle pomagat misijonarjem in drugim ljudem v novem svetu. Marija Mazzarello je pisala Cagliero: Prosim, pošljite nam španskih knjig, da bi se naučile jezika in bile pripravljene na poziv za odhod. Pripravite nam tudi dovolj veliko hišo, da bo prostora za vse, tudi aspirantke bi rade prišle k vam. Tu vam sporočam imena sester, ki bi rade takoj odpotovale v Ameriko.

Pisma so si sledila. V enem od njih Marija Mazzarello piše: Imamo 30 postulantk, 10 novink, 36 sester in 30 gojenk. Vse bi rade šle v Ameriko. Pridite in izberite, čakamo vas. Tudi zame pripravite mesto. Naučila se bom kuhati, delala bom karkoli, samo pustite me, da pridem. Res nismo zmožne ničesar, a z božjo pomočjo bomo kaj naredile! Še nekaj: pošljite nam denar za vožnjo, me ga nimamo.

Don Bosko je vesel pripravljenosti in navdušenja sester. Za praznik Marije Pomočnice leta 1877 je sporočil Mariji Mazzarello, naj se pripravijo za Ameriko. Na prvem občnem zboru družbe pa je dejal: Sestre bodo naredile mnogo dobrega v misijonih in izvršile vse, kar jim bo poverjeno.

Kmalu potem je don Bosko sporočil sestram: tiste, ki želijo iti v misijone, naj napravijo prošnjo, da se bodo posvetile reševanju duš, posebno deklicam. Proti koncu meseca septembra je don Bosko sporočil imena sester, ki jih je izbral za misijone: Angela Vallese, ki naj bo ravnateljica, in še pet drugih imen.

Poleg ravnateljice, Angele, sta bili še dve drugi Angelci. Ena od teh je imela komaj 17 let, še vedno ji je bilo treba daljšati krilo, tako je še rasla, premlada za zaobljube. Toda don Bosko je dejal Mariji Mazzarello nepričakovano: Le pripustite jo k zaob-

Don Bosko blagoslavlja sestre ob odhodu v Ameriko

ljubam, saj bo šla kmalu v nebesa. Šla je tudi v misijone, čeprav ni zlahka dobila dovoljenja svoje mame: Saj si še otrok, pa se že hočeš vreči v vodnjak; Angela pa je odvrnila: Prav praviš, mama, pognala se bom v vodnjak, da bi rešila duše! Bila je v prvi misijonski odpravi, ki se je namestila v Urugaju. Štiri leta nato je Angela res umrla, kakor je napovedal don Bosko.

K svetemu očetu po blagoslov pred odhodom sta šli z Marijo Mazzarello samo dve od šestih sester. Ni bilo dovolj denarja za pot v Rim za vse. Čemu vsemu so se bile pripravljene odpovedati te sestre, samo da bi dosegle svoj cilj: delati za Kristusa in njegove brate in sestre!

Poslovilna slovesnost v Morneseju je bila 6. novembra 1877: mnogo solza ginjenosti in sreče. Z Marijo Pomočnico se jim Amerika ni zdela več svet na luni.

*

Na splošni avdijenci pri svetem očetu so bile skromno navzoče dne 9. novembra 1977, za stoletnico svojih misijonov, tudi sestre, Hčere Marije Pomočnice. Papež je vedel zanje in jih je takole pozdravil:

»In sedaj želim prisrčno pozdraviti številno skupino salezijanskih sester z njihovo vrhovno predstojnico in njenim svetom. S svojo navzočnostjo na tej avdijenci želite izraziti svojo zvestobo Cerkvi in obenem proslaviti znamenit datum svoje zgodovine: 100 let je minilo, odkar so prve vaše sestre odšle v Ameri-

Prve misijonarke v Urugaju

VERA JE RODILA SADOVE

s. Angela Vallese
voditeljica prvih misijonark

ko, in od tedaj se je začel vaš pohod po vsem svetu. Tedaj je sprejel vašo ustanoviteljico, Marijo Mazzarello, naš predhodnik, Pij IX. V teh sto letih so se namnožile vaše misijonske postojanke po vsem svetu v blagor predvsem ženski mladini vseh mogočih jezikov in dežel. Kar ste v tem času naredile, se zdi, da je pogoltnil čas. Toda v božji spominski knjigi je vse zapisano, nič se ni izgubilo. Vaša misijonska gorečnost se zato naj ne ohladi, temveč naj raste in se širi vedno bolj, kakor želi Kristus, ki je dejal: Prišel sem, da prinesem na ta svet ogenj. Ali imate tak ogenj v sebi? (Sestre so vzkliknile: Daaa!). Vaše delo spremljam v molitvi, s srcem, in vam zato poklanjam svoj apostolski blagoslov.«

Anatol

Znamke v spomin na 100-letnico
salezijanskih misijonov

Na severnem delu Banata v Vojvodini leži pokrajina, kjer se je nekoč v nedogled raztezalo pašnikov, še in še. To je Mužlja. Župnija, ki jo upravljajo slovenski salezijanci. Tod so bili srbski pastirji in kmetje.

Danes župnija šteje nič manj kot 9000 vernikov. Skoraj izključno so Madžari. Vseh prebivalcev kraja je 14 000. Pač vsi ne hodijo v cerkev. Čemu? Povsod je tako. Kristjani so vedno peščica revolucionarnih na svoj način.

Župnijo vodijo salezijanci od leta 1965. Ne bo nič narobe, če si upamo trditi, da je ena najbolj razgibanih župnij v celem Banatu. škofijski predlogi so bili torej povsem umestni, naj bi se prav v Mužlji 6. novembra srečala z novim nuncijem msgr. Michelom Cecchinijem.

Mužljanci so znani, da radi »paradirajo«. Tudi za to priložnost so se postavili. Nemalo deklic in dečkov, pa tudi mož in žena se je na sam praznik prikazalo v pisanih madžarskih nošah. Cvetja in zelenja je bilo ogromno v cerkvi in zunaj.

Na sam praznik se je ob 9. uri pripeljal domači škof-administrator Msgr. Jung Tomaž, z njim dr. Gécy Tibor, generalni vikar, zrenjaninski mestni župnik in istočasno duhovščina iz vseh krajev Banata. Starejši duhovnik, župnik iz najbolj oddaljenega kraja je na mopedu prevozil nad 150 km. Hotel je priti na slovesnost in mu ni bilo žal truda. Na koncu je prišel tudi msgr. Michele Cecchini. Spremljal ga je salezijanec Herman Habič beograjski dekan in župnik na Karaburmi. Že dan prej so prišli gostje iz Madžarske in Srbije, iz Slovenije pa inspektorialni vikar Franc Levstik in bivši inspektor Jakob Avguštin. Tudi pravoslavni arhijerejski namestnik iz Zrenjanina, ki sta ga spremljala dva sodelavca — prota.

Fantje in dekleta so sprejela v cerkvi visokega gosta msgr. Cecchinija. Mlad zakonski par je izročil šopke izbranega cvetja. Domači župnik Štefan Zorko je pozdravil nuncija v italijanskem jeziku, potem v madžarskem. Cecchinijev govor ljudem je sproti prevajal na madžarski jezik župnik Zorko. Prvi del mašnega obreda je nato vodil domači škof. Od darovanja naprej pa v latinskem jeziku nuncij Cecchini. Pevci na koru so peli enkratno, navdušeno, pritegnili so jim tudi ostali verniki nabito polne cerk-

ve. Somaševalo je 22 duhovnikov, kar je za te kraje nekaj nepozabnega.

Ob koncu maše se je slavnostnemu kosilu pridružil še predsednik za verske zadeve pri APV iz Novega Sada s svojim tajnikom in z njim predsednik in tajnik iz mesta Zrenjanina.

S. T.

Nadškof poznanjski Anton Baraniak, salezijanec, naslednik salezijanskega kardinala Hlonda, pričevalec za vero in Cerkev, ljubitelj mladih, je 13. avgusta 1977 po dolgem trpljenju umrl. (Med nasveti, ki jih je poslal za sedanji občni zbor naše družbe je tudi krik: Ne pozabite na 'drugi svet', medtem ko boste toliko govorili o 'tretjem svetu'.)

ALAHOV POSLANEC SIMAA SRUGI

Simon Srugi je bil za salezijance majhen sobrat pomočnik, za Cerkev je postal božji služabnik, svet mož. Za muslimane v Sveti deželi pa je bil učitelj, zdravnik, prerok, božji mož. Za vse je Simon Srugi dokaz, da je sožitje med verami mogoče le z dokazovanjem dobrote.

Vroč dan. Star beduin z valovito belo brado z bolnim dečkom v naročju je prihajal na velblodu — pušcavskim mercedesom — pred ambulanto Muállema Srúgija. Ljudje v 'čakalnici' na prostem ga spustijo naprej.

Beduin je slovesno zazlogoval: Slišali smo za tvoje ime in prišli smo k tebi.

Mali Srugi se je sklonil nad dečkom in opazoval bolni obrazek.

To je moj sin, je dejal očak, ki je z orientalsko širokostjo imenoval za sina svojega pranečaka. Bil sem pri vseh zdravnikih Kajfe, Jaffe, Ramleha in Jeruzalema... toda moj sin ni ozdravel. Sedaj je tvoj sin, ozdravi ga!

Srugi je odgovoril po arabsko enako slovesno: Jaz nikogar ne ozdravljam. Jezus ga bo ozdravil. Si prosil Jezusa?

Tako so prihajali z vseh strani v času med obema vojnama k Simonu Srugiju s svojimi bolniki in ga klicali zdaj 'mualllem-učitelj', zdaj 'nabi-prerok', zdaj 'taman-popoln človek'. Prihajali so v salezijansko hišo v Beitgemalu, 30 km od Jeruzalema.

Od kod prihajate, so vprašali neke beduine. Od Gaze ob morju. Kaj nimate v Gazi zdravnikov? Mualllem Srugi je svet človek, v svojih rokah ima Alahovo popolnost, so odvrnili.

Srugi je bil rojen v Nazaretu, živel pa je v Betlehemu. Podobno kot Jezus je svojim ljudem v potrebi izkazoval dobroto. Bil je sirota, v trpljenju je dozorel. Bil je krotkega, a ne boječega značaja, vedno prijazen in z nasmehom na ustih. Učil se je za krojača, postal je salezijanec. Njegovi učenci so bili muslimani, tudi oni sirote. Z njimi je ravnal kot z angeli. Mohamed Abu Laban se spominja: Šilil nam je svinčnike. Nihče jih ni znal tako. Potem nam je vodil roko pri pisanju tako nežno, da še oče ne bi znal bolj. Otroci so ga imeli tako radi, da so želeli postati kristjani, da bi mu bili bolj po-

Ozdravlja Jezus

Pod turškim gospostvom je bilo hudo v Sveti deželi, revščina, zapuščenost in zanemarjenost ljudi velikanska. Malo boljše je bilo za časa vladanja Angležev.

Salezijanska hiša v Beitgemalu pri Jeruzalemu

dobni. Ko je Srugi ves zbran šel preko dvorišča proti cerkvi, so otroci popustili igro in šli za njim v cerkev kakor piščki za kokošjo, se spominja nekdo drug.

Za Alahom je Srugi

Salezijanska hiša v Beitgemalu je stara zgradba z zobato kamnito ograjo kakor križarski grad na vrhu griča, s katerega se vidijo vinogradi, olivni gaji, borovi gozdiči. Salezijanska poljedelska kolonija ima vse kar potrebuje: mlin, peč, stiskalnico, kleti, hleve, skedenj. Ljudje okrog niso kristjani, temveč muslimani. Salezijanci poučujejo njihove otroke, pomagajo ljudem na polju, pri zidavi hiš, jim meljejo pšenico. Prihajajo v trumi, nenadoma se vname med njimi prepir. Srugi, ki je upravljal mlin, je moral poseči vmes, jih umiriti, razsojati. Ljudje imajo zaupanje vanj. Njegova beseda prinaša mir in pravico. Moka, ki jo on nasipa v vreče, je po pravični meri. Ne dvomijo vanj. Pravijo: Srugi je taman, za Alakom je Srugi. Ob pogledu na nekatere razcapane in prepirljive ljudi se Srugi ne razburja. Pravi: Tudi ti so božji otroci!

Vseeno, daleč naokrog Beitgemala ni bilo nobenega zdravnika. Salezijanci so zato organizirali zasilno ambulanto, Srugi je postal bolničar.

Prihajali so k Srugiju celo po 120 ljudi na dan. Zdravil je s čisto naravnimi sredstvi, učil osnovno higijeno, pomagal kakor je vedel in znal. Kdor je mogel je kaj dal v zahvalo, najbolj revni so se mu zahvalili z vzklikom, ki jih je on naučil: pozdravljen, Jezus!, kar je kar nekam čudno zvenelo v ustih muslimanov.

Ko je prišel Simon iz ambulante domov v zavod, je pred pragom strkal svoj beli plašč in otrešel z njega nevede in nehote podarjene mu 'živalice'. Bolj kot z zdravili je Srugi zdravil z ljubeznijo in vero. Svojim pacientom je dejal: Ali si molil k Sitti Mariam? Jaz te zdravim, a ozdravil te bo Jezus. Ljudje pa so govorili: mualllem Srugi je svetnik. Zdravi bolj z molitvijo kot z zdravili. Četudi bi nam dal čisto vodo namesto zdravil, bi ozdraveli vseeno, ker je dober in pravičen. Dovolj je, da se dotakne naših bolnikov in ozdravijo. Muslimanske matere so prinašale k Simo-

nu svoje otroke, da bi nanje polagal roke in jih tako varoval pred hudim.

Nesrečni telefon

Med obema vojnama je salezijanska poljedelska šola postala vzor podobnim ustanovam v Palestini. Usodni dogodki pa so ji preperečili, da bi napredovala. Judje iz vsega sveta so si iskali v Palestini starodavno domovino. Od leta 1936 dalje so se temu poskusu začeli upirati palestinski gverilci. Angleži so uvedli vojno stanje, nemir, teror se je širil. Palestinski borci so se zatekli v gore. Beitgemal je postal prehodna postojanka. Pri salezijancih so našli hrano, Srugi pa je skrbel za ranjence.

Leta 1937 so salezijanci dali napeljati v hišo telefon, kar je imelo tragične posledice. Gverilci so menili, da je telefon namenjen za obveščevanje policije proti njim. Malo za tem, je angleška policija ujela nekega palestinskega poveljnika in ga obsodila na smrt. Borci so smatrali, da so temu krivi salezijanci. Junija 1938 je šest gverilcev vdrla v hišo, zbrali vse sobrate na en prostor, premetali vso hišo in zahtevali od ravnatelja ogromno vsoto denarja. Našli niso nič. Razočarani so do krvi pretepli ravnatelja Rosina.

Tedaj se je prikazal Srugi. V roki je držal svojo nedeljsko obleko in jo ponudil borcem. Poveljnik ga je pogledal, prepoznal in vzdiknil: Taman! Fantje, to je muallem Srugi, pozdravite ga! Potem so odšli.

Nekaj dni zatem, ko se je zdelo, da je že vse v redu, se je ravnatelj Rosin na konju odpravil v Rafat k salezijanskim sestram. Zvečer se je konj vrnil sam. Naslednjega dne je policija našla ubitega Rosina pod kupom kamenja. Gverilci so ga kamenjali. Ko so odstranili z njega kamne, so ga našli s prekrizanimi rokami na prsih in z ostanke rožnega venca med prsti.

Kljub temu je Srugi nadaljeval svoje delo v ambulatoriju. Že naslednjega dne so pridri gverilci s svojim poveljnikom, ki je bil ranjen v spopadu z angleško policijo. Srugi ga je prepoznal, opazil pa je tudi, da se hiši bliža policija. Hitro ga je obvezal in ga opozoril na nevarnost ter mu pokazal stranski izhod. Sestri bolničarki pa je dejal: Vedno moramo delati dobro. Če je storil kaj zlega, Bog vidi in sodi, mi pa moramo delati vsakemu v potrebi samo dobro.

Simon drugi med svojimi prijatelji

Škoda, da je bil kristjan

Srugi je med vojno, leta 1942 hudo zbolel. Malo se je popravil, vrnil v svoj ambulatorij, pa spet moral v bolnico. Marca 1943 se je spet nekoliko opomogel, a ne toliko, da bi mogel sprejemati ljudi. Vodstvo zavoda jim je reklo, naj gredo v bližnjo kliniko, ki je bila prav tedaj odprta, a so dejali: Hočemo muallema Srugija: zdravi nas z vero, božji moč je.

Astma je Srugiju izpila poslednje moči. Kot dobrega in zvestega služabnika ga je Gospod poklical k sebi 26. oktobra 1943.

Prvi so ga prišli pozdravit muslimanski kmetje. Govorili so: Bilo ga je morje dobrote. Zvest je bil svoji veri, spoštoval je vero drugih. Zdravil nas je, Alah mu je vodil roko. Nihče drug ne bo zdravil kakor on. Njegova duša je bila polna raja.

Tisti muslimanski kmetje so ga hoteli nesti na pokopališče in so se pri tem izmenjavali, da bi bilo čim več pogrebcev, ki so ga nesi, kakor je muslimanska navada.

Nekdo od njih je dejal: Škoda, da je bil muallem Srugi kristjan. Če bi bil musliman, bi bil eden od naših svetnikov.

Stk

Vesel, doživet
Boris - rebi joze iz Baranovlje
maja 1952

SALEZIJANSKI SOTRUDNIK

Nadaljujemo razlago novega pravilnika za salezijanske sotrudnike (NPS). Vseh šest poglavij prvega dela tega pravilnika ima predvsem vzgojni namen. Sotrudnike želi poučevati, da bi vedno globlje dojemali svoje krščansko in salezijansko poslanstvo. Pravilnik jih uvaja v njihovo življenje v družini, pa naj bo to pri delu ali v prostem času. Kaže pot do pravega evangeljskega življenja; pomaga odkrivati in uresničevati njihov posebni salezijanski poklic in poslanstvo, kar bomo poudarili še posebej pri vsakem poglavju.

EVANGELJSKO ŽIVLJENJE V SVETU

Uvodna pojasnila

Morda se nam zdi malo čudno, da Pravilnik najprej govori o evangeljskem življenju sotrudnikov, ki je vendar skupno vsem kristjanom. Ali ne bi bilo bolje takoj razlagati tisto, kar jih v Cerkvii dela, da so »salezijanci«?

Takoj je treba poudariti in poudariti, da je to prvotna misel don Boskovega pravilnika, ki se je obrnil na »kristjane«, in tudi zvestoba glavni opredelbi sotrudnika, ki se glasi: Sotrudnik je kristjan, laik ali duhovnik, ki sledi svojemu lastnemu klicu k svetosti. S tem je torej poudarjeno, da je biti kristjan prvi in bistveni pogoj, da kdo postane sotrudnik. Ni mogoče biti salezijanec, ne da bi prej postal prepričan kristjan. NPS je torej hotel močno poudariti vrednote, s tem da daje prednost krščanskemu poklicu pred salezijanskim.

Samo taka duhovnost sotrudnikov, ki so poklicani, da živijo svoj krščanski poklic v salezijanskem duhu, jih bo pravilno poglobila in vključila v Cerkev, kakor je to hotel don Bosko.

APOSTOLI V SVETU (1. člen NPS)

»Hoja za Kristusom« danes

Kaj morajo delati sotrudniki, da bi bili »prepričani in aktivni kristjani«, kakor si jih je zamišljala don Bosko včeraj in kakršne jih želi Cerkev danes? Ali naj se navdušujejo za idealni lik? Ali se bodo sklicevali na nauk? Ali naj imajo željo po odrešenju, ki ni vedno dovolj natančno določena? Vse to ima nedvomno svojo vrednost. Vendar to se še ne dotakne bistva krščanstva, čudovite in neizrekljive novice evangelija. Krščanstvo je evangelij — to smo že večkrat slišali — prej kot nauk je pravilo življenja, po katerem se nam je približal sam Jezus Kristus, ki je postal naš brat.

Kaj torej pomeni biti kristjan? Pomeni »hoditi za Kristusom«. Beseda je preprosta, evangeljska,

ki jo rabi in razlaga koncil, je pa tudi globoka in bogata po vsebini. V njej je vsebovana temeljna izbira in tudi obenem odločitev, po kateri je vsak človek poklican, da postane kristjan. In kaj naj potem pomeni »hoditi za Kristusom« danes? Pomeni, da verujemo vanj, v neizrekljivo skrivnost njegove osebe Boga-Človeka, ki je svoje življenje daroval za naše zveličanje (vera). Pomeni, da gledamo na dogodke sveta, človeštva, zgodovine, kakor je gledal on (spmembe). Da imamo globoko zaupanje v Boga in ljudi (zaupanje); da ljubimo Boga in brate, kakor je ljubil on (ljubezen). Pomeni, da imamo do ljudi takšen odnos, kot ga je imel on. To naj se pokaže v družini, na delovnem mestu, v družbi, v veselju in žalosti, v revščini in boleznih, kadar trpimo krivico ali preizkušnjo. Pomeni, da smo dovzetni za notranji glas Duha, ki razsvetljuje našo vest in vpliva na voljo. Pri vsem tem pa ne gre za teorijo, ampak za praxis v vsakdanjem življenju.

Ko smo tako omenili nekatere načelne misli, nam NPS poudarja še nekaj bistvenih značilnosti, ki jih je imel vzor našega življenja — Jezus, in so zelo pomembne za apostolsko prizadevanje sotrudnikov v svetu. Posebej bomo poudarili Kristusovo poslanstvo, njegovo služenje ljudem; bil je popoln človek, živi vzor za vsakega človeka: »Kdor koli hodi za Kristusom, popolnim človekom, postane tudi sam bolj človek« (C 41,1). Tako in podobno govori tudi koncil o poslanstvu in službi božjega ljudstva v sedanjem svetu.

»Poslan od Očeta«

Poslanstvo Cerkve in tistih, ki ji pripadajo, izhaja iz Kristusa, ima v njem svoj vir in razlog svojega obstoja, po besedah koncila: »Kristus, ki ga je Oče poslal, je vir in počelo vsakega apostolata v Cerkvi« (L 4,1).

Kristus se pojavlja med ljudmi kot tisti, ki je poslan od Očeta. Vsi vidiki Kristusovega odrešilnega delovanja (oznanjevanje

evangelija, dopolnjevanje postavne prerokov, klicanje ne pravičnih ampak grešnikov, iskanje tega, kar je izgubljeno, itd.) so močno povezani s poslanstvom, ki ga je on prejel od Očeta. Vse, kar Kristus dela in govori pred svojo smrtjo na križu, je »izpolnjevanje volje tistega, ki ga je poslal« (Jan 4,34). Po poslanstvu Sina na zemlji se je Bog dal spoznati kot Oče. Nič čudnega ni torej, če je glavni poudarek apostolskih listov prav na poslanstvu Sina. Oče ga je poslal ob dopolnitvi časov, da bi nas odkupil in bi prejeli posinovljenje (Gal 4,4), da bi bil naš odrešenik in bi nam izkazal ljubezen do konca (1 Jan 4,9). Tako je Jezus še posebej poslanec in veliki duhovnik vere, ki jo izpovedujemo (Hebr 3,1).

Zato je še posebej primerno, da v tej vrsti kristjanov, ki jih imenujemo »apostoli v svetu«, kar morajo biti sotrudniki, še posebej govorimo o Kristusovem apostolskem poslanstvu.

»Služenje ljudem«

Poslan od Očeta, da izpopolni delo služabnikov stare zaveze, prihaja ljubljeni Sin služiti. Že od zgodnje mladosti ponavlja, da mora biti v tem, kar je njegovega Očeta (Lk 2,49). Celotna pot njegovega življenja je v znanju »treba je«, kar govori o njegovi sinovski odvisnosti in predanosti Očetovi volji (Mt 16,21). Toda za vso to nujnostjo služenja, ki ga vodi na križ, kaže ljubezen, ki mu edina daje dostojanstvo in vrednost: »Naj ves svet spozna, da ljubim Očeta in da delam tako, kakor mi je naročil Oče« (Jan 14,30). Kristus služi Bogu tako, da se daruje v službo bratom in tako razodeva Očetov načrt s človeštvom; tudi Oče želi, da bi se ljudje dali v službo drug drugemu, kakor je to storil Jezus sam, njihov Gospod in Učitelj: »Sin človekov ni prišel, da bi mu služil, ampak da bi on služil in dal svoje življenje« (Mt 25,28); »vzglede sem vam dal... služabnik ni večji kot njegov gospodar« (Jan 13,15); »Jaz sem sredi med vami, kakor tisti, ki streže« (Lk 22,27).

Tudi ta bistvena značilnost Kristusovega poslanstva ne sme manjkati v NPS, če želimo povezovati družinsko in delovno odgovornost sotrudnikov ter njihovo salezijansko služenje z njihovim evangeljskim virom, ki je Kristus.

»Sredi sveta«

Kristus je uresničil svoje poslanstvo in dopolnil svoje služnje ljudem na konkreten človeški način: najprej na ožjem področju družine in rojstnega kraja, nato pa na širšem področju svojega naroda, četudi je njegovo poslanstvo imelo univerzalno odrešilno razsežnost. Ni se oddaljaval od kulturnega in socialnega ambienta, v katerega je bil poslan; ni se odtegoval svojim družinskim odgovornostim, kako tudi ne državnim in družbenim. V vsem je hotel biti enak svojim bratom, razen v grehu (Hebr 2,17). Živel je v stiku s ponižnimi in preprostimi ljudmi, imel je opraviti s civilno in versko avtoriteto svojega časa, zapletal se je v strukture svojega naroda. Bil je sredi tega človeškega dogajanja, ki je prepleteno s svetlobo in sencami, z vso revščino in trpljenjem, polno stisk in upanja, teženj in ovir, kjer je odreševal in osvobajal celotnega človeka.

Res je, da so se danes okoliščine v marsičem spremenile, toda mnoge so podobne tem, v katerih živijo in delujejo danes sodružniki. Nikakor se jim ne smemo izogibati. Po Gospodovem zgledu je treba v teh okoliščinah ostati in delati, kakor to naroča prvi člen NPS.

»Kristus, popolni človek«

Ko poskuša izraziti skrivnost osebe, poslanstva in večnega Kristusovega načrta, imenuje sv. Pavel Kristusa »Novi Adam«

(1 Kor 15,45), »podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva« (Kol 1,15), »novi človek« (Ef 2,15), »popoln človek« (Ef 4,13), »glava Cerkve« (Kol 1,18), »nebeški Adam« (1 Kor 15,49), h kateremu so poklicani vsi ljudje, da mu postanejo podobni in dosežejo tisto človeško in krščansko popolnost, h kateri jih kliče Bog.

Kristus, ki je »podoba nevidnega Boga« (Kol 1,15), je tisti popolni človek, ki je Adamovim otrokom vrnil bogopodobnost, popačeno začenši s prvim grehom. Ker je v njem človeška narava privzeta, ne pa uničena, je že s tem tudi v nas dvignjena k dostojanstvu brez primere. Božji Sin se je s svojim učlovečenjem na neki način združil z vsakim človekom. S človeškimi rokami je delal, s človeškim razumom je razmišljal, s človeško voljo je deloval, s človeškim srcem ljubil. Rojen iz Marije Device je v resnici postal eden izmed nas, v vsem nam enak razen v grehu. Kot nedolžno Jagnje je svobodno prelil svojo kri in nam s tem zaslužil življenje; v njem nas je Bog spravil s seboj in med nas more reči z apostolom: Božji Sin »me je vzljubil in zame dal sam sebe« (Gal 2,20). Ko je trpel za nas, nam je dal ne samo zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah, ampak nam je tudi odprl pot: če po njej hodimo, postaneta življenje in smrt posvečena in dobita nov smisel.

Učlovečena Beseda je hotela biti deležna tudi življenjske skup-

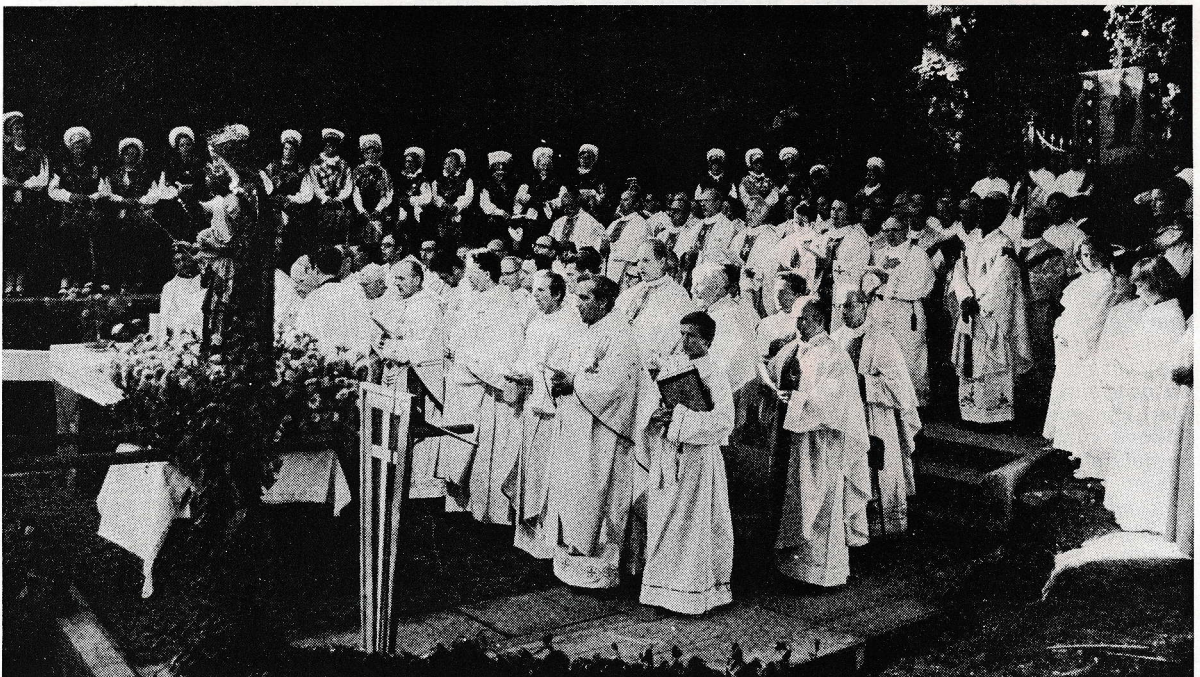
nosti z ljudmi. Zato se pojavlja Jezus v Kani, stopa v Zaherjevo hišo, je s cestinarji in grešniki. Posvetil je tesne človeške medsebojne odnose, zlasti družinske, ki so vir družbenega življenja; in radovoljno se je podredjal postavam svoje domovine. Živeti je hotel življenje rokodelca, kakršno je bilo lastno njegovemu času in kraju.

Božjim otrokom Kristus označa zapoved ljubezni in bratstva. Kot Odrešenik se je sam daroval za vse, in to prav do smrti. Po vstajenju ustanovi novo bratsko občestvo, Cerkev. V njej se morajo vsi udje med seboj podpirati in si vzajemno služiti. Po svojem Duhu ne prebuja v ljudeh le hrepenenja po prihodnjem veku, ampak tudi oživlja, očiščuje in krepi tiste velikodušne težnje, s katerimi si družina ljudi prizadeva, da bi napravila svoje življenje bolj človeško in bi si v ta namen podvrgla vso zemljo.

To so tisti veliki Kristusovi nauki in zadržanja, ki jih prvi člen NPS daje kot navodilo sodružnikom v preprostem toda zgoščenem stavku:

»Kot prepričani in aktivni kristjani hočemo hoditi za Kristusom, popolnim človekom, ki ga je poslal Oče, da bi služili ljudem na svetu. Zato hočemo uresničevati v rednih okoliščinah življenja evangeljski ideal ljubezni do Boga in bližnjih in z njimi ustvarjati verne in bratske skupnosti.«

Janko Novak

IZ DRUŽINE MOLILCEV ZA POKLICE

Raznih slovesnosti ob 75-letnici prihoda salezijancev v Slovenijo se je udeleževalo vedno tudi lepo število tistih vnetih duš, ki molijo in se žrtvujejo za duhovne poklice. Nekateri od njih so tudi v svojih pismih mimogrede izrazile navdušenje nad našimi slovesnostmi in hlavežnost božji Previdnosti, ki je poslala Slovencev salezijansko družbo.

Takole piše sotrudnica iz Bele Krajine: »V soboto in nedeljo (11. septembra) sem bila na Rakovniku. Nimam besed, s katerimi bi se prav izrazila. Lahko rečem samo: Blagor narodu, ki sprejme salezijance!... Bog plačaj za 75 let truda vam in vašim prednikom, salezijancem! Predvsem pa Hvala Mariji, pomočnici kristjanov in ustanovitelju salezijanske družbe, don Bosku, s prošnjo, da bi še naprej blagoslavljal vaše plemenite napore.

Hvala Bogu, Mariji, don Bosku in vam vsem, prav vsem! Hvala!« (P. J.)

Vneta molilka iz Dolenjske je pripeljala s seboj na Rakovnik več molilk iz svojega kroga. Takole mi piše: »Tako smo bile prevzete nad lepoto, ubranostjo in organizacijo ob slovesnosti 11. septembra...! Kar zaplavala sem v nebeške višave, kjer bi bila večno združena z Marijo in Jezusom! Vse dokler sem bila na Rakovniku sem samo občudovala, spremljala petje in poslušala godbo. Ko so zaigrali »Veš, o Marija«, je vse vztrepetalo v meni v neskončnem hrepenenju. Kako bo šele v nebesih lepo. Še vse prevzete od sreče smo odhitele na postajo. Šele na vlaku sem se spomnila, da nisem nič molila. Joj, pa toliko želja in prošnja sem imela za Marijo! Še več dni po tem romanju sem bila v duhu še vedno na Rakovniku in molila. Bolj točno, pogovarjala sem se z Marijo. Toliko sem ji imela priporočiti in izročiti. Saj prej nisem mirna, dokler vsega ne potopim v božje usmiljenje in Marijino varstvo... Romanje na Rakovnik mi je že od otroških let najljubša in najdražja pot. Zdaj imamo tudi v naši župniji cerkvi Marije Pomočnice...« (A. E.)

Dolgoletna sotrudnica iz Posavja pravi v pismu: »Za ta veliki jubilej sem bila kar dvakrat na Rakovniku: 21. avgusta z župnijskim romanjem in drugič na praznik Marijinega rojstva. Bilo je zelo lepo dopoldan in popoldan.

Ne da se povedati, kar človek doživi ob takem slavju. Tisto vzdušje tako gane človeka, da ti pridejo solze v oči od same radosti. Človek čuti duhovno srečo, ki je drugje zlepa ne doživi. Tak množica ljudi priča, da je še veliko ljudi, ki častijo Marijo. Zdelo se mi je, da je kot živa med nami in nas blagoslavlja. Čeprav je vse dolgo trajalo, pa se mi je zdelo, da je hitro minilo. Morala sem se posloviti od Marije in ji rekla v slovo: »Hvala ti, Marija, za tako lep in srečen dan. Vsi smo odnesli najlepše spomine, ki jih ne bomo pozabili.« (K. Š.)

V domu onemoglih v Mariboru živi in moli v častiljivi starosti dobra gospa M. T. Kot predstavnica vseh tistih ostarelih naših dobrih sotrudnic, ki niso mogle z nami na Rakovnik, nam takole piše:

Zelo sem bila vesela, ko sem brala v Družini, kako lepo bogoslužje ste imeli na Rakovniku za 75-letnico, odkar so prišli salezijanci v Ljubljano. Takrat sem bila jaz v 10. letu. Dobro se spominjam, da so rekli ljudje: »Sedaj so prišli v Ljubljano čisto novi duhovniki.« Ko sem še v šolo hodila, sem zbirala krajcarje, da sem jih poslala. Rekle se je, da so silno revni in tako smo skušali čimveč zbrati zanje, posebno ko so začeli graditi cerkev. Še danes sem tega vesela. Potem so nam pošiljali »Salezijanski vestnik«. Sem ga zelo rada brala. Vse, kar sem storila za Rakovnik,

mi je Marija povrnila v dušnih in telesnih potrebah...«

Tudi iz Primorske se oglašajo dobra molilka, ki je spoznala salezijance šele preko molitve za duhovne poklice. Takole piše: »Rada bi vam povedala, da sem bila še kako z vami ob jubileju vaše družbe.

Zares iz srca se zahvaljujem za poslano številko Vestnika, ki sem jih z velikim zanimanjem prebrala. Pa tudi naši patri, ki sem jim jih posodila. Zdi se mi zelo važno, da se redovne družbe med seboj čimbolj poznajo in cenijo!« (J. P.)

Še pismo iz Notranjske: »Moja dobra prijateljica s. D. Č. mi je pisala, kako čudovito lepo je bilo na Rakovniku pri slovesnostih 75-letnice prihoda salezijancev v Ljubljano. Tudi jaz bi bila izredno rada tam ta veliki dan, pa sem se morala udeležiti mesečnega sestanka katehistinj. Bila pa sem na Rakovniku tisto nedeljo, ko je govoril dr. Anton Nadrah. Vsa slovesnost, posebno vaši mladi seminaristi so mi bili s svojim programom zelo všeč. Bog jim daj milost stanovitnosti do oltarja in do groba!« (P. B.)

Tako in podobno so mi pisale te in še druge dobre duše ob našem jubileju. Čeprav sem že vsaki posebej odgovoril, naj se še enkrat iz tega našega kotička v Vestniku vsem prav lepo zahvalim za vse dobre želje in navdušenje, ki ste ga želele izraziti v teh trenutkih skupnega veselja. Sicer pa, kaj bi bilo z našim delom v Sloveniji, če ne bi že od vsega začetka našli v vas toliko razumevanja, simpatije in dejanske pomoči?!? Dobri Bog vam vse povrni s svojo milostjo po Mariji Pomočnici!

Zupan Ivan

Pavel VI. obhaja v salezijanski župniji v Castel Gandoifu pri Rimu

ODŠLI SO PO PLAČILO

LJUBEZEN JE DOKAZOVALA Z ŽRTVIJO

V spomin na Ano Maroša, mamo salezijanca Antona, ravnatelja in župnika na Trsteniku

Skromna in vesela je bila Maroševa mama Ana. V njenih očeh se je vedno iskril izraz matere, ki je žarela od zavzetosti in skrbi za svojega sina in za druge duhovnike in duhovne poklice, posebno v molitvi.

V četrtek, 15. decembra 1977, smo se ob njej zbrali zadnjikrat. Ni še dopolnila 65 let. Prihitali so sorodniki, prijatelji in znanci, vsi ki so jo imeli radi. S sobrati in bližnjimi duhovniki je pogrebno mašo opravil njen sin Tonček.

Pri Maroševih so bili štirje. Srečno skupno življenje je bilo kratko. Tonček in mama sta ostala sama. Kmalu je mamo zapustil še Tonček, ker je želel postati duhovnik. To je bilo za mamo največje veselje. Vse težave in žrtve je odslej še raje darovala Bogu. Za vse je molila, posebno še za duhovne poklice.

Srečanja z rajno mamo Ano je bilo vedno lepo. Podobna je bila don Boskovi materi Marjeti. Ljubezen je dokazovala z žrtvijo. Njeno življenje je bilo življenje trpeče duhovnikove matere.

Salezijanci, prijatelji in znanci jo ohranimo v hvaležnem molitvenem spominu.

Jani Jakob

MOŽ IZREDNE VERE IN DOBROTE

V spomin na Blaža Zanjkoviča, očeta s. Marjete, Hčere Marije Pomočnice

Blaž Zanjkovič je bil človek jasnega in mehkega pogleda. Jasen je bil v svoji veri, zavzet kristjan, 40 let pri cerkvenem zboru, jasen in blag oče v svoji družini petih otrok, jasen in krepak graditelj domovine, tako med vojno kakor po njej, posebno še na področju Razkrižja.

Njegov in ženin rod je dal kar dvanajst duhovnih poklicev: šest šolskih sester, štiri Hčere Marije Pomočnice, med njimi njegova najmlajša hčerka, s. Marjetka, en duhovnik in en bogoslovec.

Lepo je poudaril salezijanec Martin Jurčak ob slovesu od rajnega Blaža: »Blaž je ljubil materin slovenski jezik in slovensko pesem, česar mu nihče ne more zameriti. Bog mu je tudi dal čudovit glas, s katerim je prinesel veselje v vsako družbo. On je bil lepa človeška in krščanska osebnost, ki je vsakega navduševala za dobro in lepo.«

V trpljenju boleznih, ki ga je mučila zadnjih deset let in se je stopnjevalo do neznosnih bolečin zadnjega leta, je Blaž izpričal globino svoje vere, zajokal ob misli na slovo od svojih dragih, vendar vedro in vdano pričakoval odrešenja svojega telesa in združenja s Kristusom.

Od tega velikega kristjana smo se poslovili v Gibini in Razkrižju 28. septembra 1977. Med številnimi verniki, rojaki, domačimi in sorodniki je bilo enajst duhovnikov in petnajst redovnih sester, večinoma iz sorodstva rajnega Blaža Zanjkoviča. Sedaj živi v Kristusu.

Anatol

V SPOMIN IN ZAHVALO RAJNI IVANKI MURŠIČ

Sredi božične devetdnevnic lani, 20. decembra, smo se ob izredno številni udeležbi pri maši in pogrebu poslovili od nadvse goreče sotrudnice in pospeševalke molitve za duhovne poklice.

Za domače župnijsko občestvo je krasila cerkev, prala cerkveno perilo, zvonila, pomagala bolnikom, kjer je bilo potrebno, za umrle pa je uredila vse potrebno za poslednje slovo.

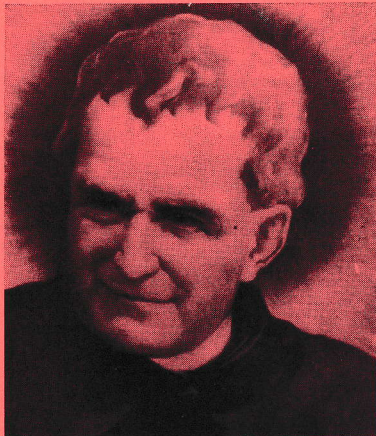
Na prvi četrtek zvečer se je vračala od maše za duhovne poklice. Ko je v mraku zagledala za sabo drveči avto, je v zadnjem trenutku potisnila s ceste mater z dvema otrokoma, sama pa je bila zadeta. Po več dnevih nezavesti v ptujski bolnici je že začela okrevati, toda v soboto, 17. decembra, je nehalo biti njeno goreče in preizkušeno srce.

Pogrebne slovesnosti je opravil njen bratranec, salezijanec Jože Kostanjevec.

Salezijanska skupnost se ji zahvaljuje za njeno molitveno gorečnost in delo za poklice.

I. Z.

ALI GA POZNATE ?

Črtice iz don Boskovega življenja

38. Kako si je don Bosko varovanec izbral raje duhovniški poklic kot pa bogato bodočnost

Neka bogata in ugledna turinska gospa je prosila don Boska, da bi ji oskrbel fanta, ki bi ga rada posinovila, ker sama ni imela otrok.

Don Bosko je poklical enega svojih gojencev in ga prosil, naj bi ga spremljal na obisk k neki bogati gospe. O nameravanem posinovljenju pa fantu ni rekel besedice. Gospa je pripravila obilno in bogato kosilo. Don Bo-

sko je od vsake jedi pokusil le malo, toliko da gostiteljica ne bi bila užaljena. Fant je don Boska zvesto posnemal.

Gospa je medtem zelo pozorno motrila fanta in ga presojala. Bila je zadovoljna. Vsa navdušena je rekla don Bosku: Zelo mi je ta fant všeč.

Ko so se gostje razšli, je gospa povabila don Boska in fanta naj še ostaneta, da bi se pogovorila o svojem načrtu. Pogovor se je končal takole:

Sinko moj, je dejal don Bosko fantu, ali bi hotel ostati tukaj?

Čemu? je vprašal fant.

Da bi postal gospodar gospejinega premoženja.

Res ne razumem, kaj hočete reči.

Don Bosko je vse na kratko razložil. Gospa je komaj čakala na fantov pritrdilni odgovor.

Če bom ostal tukaj, je odvrnil fant, se bom moral odpovedati možnosti, da bi postal duhovnik?

Seveda! je vzkliknila gospa.

Potem iz tega ne bo nič. Raje ostanem ubog, samo da bi mogel postati duhovnik.

Fant se nikakor ni dal pregovoriti. Vesel se je z don Boskom vrnil domov. Nekaj let pozneje je fant pel novo mašo.

*

Mogoče je don Bosko na večer pred obiskom tisti gospe pripovedoval svojim fantom, kako mu je njegova mati Marjeta zagrozila, da ne bo prestopila praga njegove hiše, če bi kdaj postal bogat. Mogoče je don Bosko med potjo fantu prišepnil: Bogastvo je kakor trnje. Ne moreš se izmotati iz njega in od vseh strani te pika. Naj bo že kakorkoli, fant se je odločil raje za duhovniški poklic, kakor pa za bogato prihodnost.

RAZMIŠLJANJE MLADE MATERE

Zgodí se mi, moj Bog, skoraj vsak dan se mi zgodí, da mi je človeka dovolj in preveč. Da bi za hip zbežala nekam, kjer bi v moji glavi in srcu zavladata tišina. Samo nekaj bi spustila v to tišino: sladki zven otroškega smeha.

Ljubim večere, ko ropot zamre: ko tudi teža tovornjakov s ceste ne razbija več skladnosti nočnih sozvočij. Takrat odnesem v posteljo moja fanta. Vse nerodnosti dneva zbledijo — ostanejo samo še njune svetle oči, polne pričakovanja in tihe zadovoljne sreče. Potem odgovarjam na njuna vprašanja in ko lezejo veke čez svetlobo otroških oči in potegnem križ čez tople obrazke — v srcu skoraj zaječim od preobilne sreče. Ko potem za lahko noč pozdravim še Goro in Čaven, se duša, ta čudna, nemirna ptica, umiri in skloni v ponižni hvalnici: Hvala ti, hvala, dobri Bog!

J. P.

VSEM
PRIJATELJEM
SV. JANEZA
BOSKA
IN ZVESTIM
BRALCEM
SREČNO 1978

VEZILO ZA LETO 1978

Don Boskovo družino spodbujajo

- škofovsko sinoda, ki je bila posvečena katehezi
- 21. občni zbor s temo o pričevanju in oznanjevanju evangelija
- sama salezijanska ustanova, ki je bila že od začetka preprost katekizem

da z obnovljenim poletom živi svoje poslanstvo:

PRINAŠATI KRISTUSA MLADINI S KATEHEZO

Da bo to uresničila, mora vsakdo od nas:

- pričevati s svojim krščanskim življenjem svoje vzgojno in pastoralno delo
- biti na tekočem v verski kulturi
- biti delaven in ustvarjalen v katehizaciji mladih v družini, cerkvi in okolju

LUIGI RICCI